

REVISTA ORTodoxă

Seria a II-a, Anul 3 Nr. 15/aprilie 2009

PERIODIC AL EPISCOPIEI GIURGIULUI

ICOANA ÎNVIERII DOMNULUI,
"Biserica Sfinții Arhangeli Mihail și Gavril", din localitatea Herestii (1644)

REVISTA ORTODOXĂ

Apare cu binecuvântarea P.S. Dr. AMBROZIE - Episcopul Giurgiului

CUPRINS:

Pastorală la Învierea Domnului.....	3
3 ani de la întronizarea Preasfințitului Părinte Ambrozie în demnitatea de Episcop al Giurgiului.....	6
Aniversarea zilei de naștere a Preasfințitului Părinte Dr. Ambrozie, Episcopul Giurgiului.....	7
Calendarul creștin și data serbării Sfintelor Paști IPS. Prof. Univ. Dr. LAURENTIU, Mitropolitul Ardealului.....	8
Lumina și cuvântul Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloac.....	10
Sfânta Lumină de la Ierusalim Redacția.....	13
Penticostarul - perioadă liturgică și carte de cult.....	14
Învierea lui Iisus - arvuna învierii noastre Pr. Drd. Asist. Nicușor Beldiman.....	16
Vizita Alteței Sale Regale, Prințipele Radu de România în Episcopia Giurgiului.....	18
Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe - Sărbătoarea cetății Giurgiului.....	19
Actualitatea Eparhială.....	20
Preasfințitul Părinte Ioachim Mares, Episcopul Husilor, a trecut la cele veșnice.....	25
Preasfințitul Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, a trecut la cele veșnice.....	27
Agenda de lucru a Preasfințitului Părinte Ambrozie - luna aprilie 2009.....	29
Biserica "Sfântul Mare Mucenic Gheorghe" din Giurgiu.....	31

COLEGIUL DE REDACȚIE:

PREȘEDINTE:
Preasfințitul Părinte Dr. AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

REDACTORI:

Pr. Constantin BUGA
- Vicar Administrativ

Pr. BALABAN Mihail Constantin
- Consilier Cultural

Protos. Teodor ȘERBAN
- Secretar Eparhial

Pr. Gabriel CHIRCULEANU
- Consilier Mass-Media

COLABORATORI:

Pr. Asist. Univ. Drd. Nicușor BELDIMAN

Pr. Ing. Drd. Răzvan PETCU

Pr. Prof. Drd. Adrian CAZACU

Editura Eparhia Giurgiului
ISSN: 1843 9810

Adresa:

Episcopia Giurgiului, str. Portului, nr. 13,
cod 080015, tel. 0246/214 081
Web: www.episcopiagiurgiului.ro
e-mail: episcopia.giurgiului@yahoo.com

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

† AMBROZIE

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL GIURGIULUI

Jubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini, har și pace de la Dumnezeu, iar de la Noi arhiească binecuvântare!

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dărindu-le”.

(Troparul Praznicului)

HRISTOS A ÎNVIAT!

Iubiți mei și susțești,

Trăim în aceste preafrumoase zile bucuria praznicului aducător de mântuire, Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, praznic pe care noi, credincioșii, îl simțim în fiecare an ca pe un minutum darcereșc. Iată că, după ce am trăit sufletește împreună cu Hristos în Săptămâna Patimilor Sale, astăzi, în luminata zi a Învierii, ne înăltăm și ne bucurăm cu El, aşa cum mărturisim într-o cântare a praznicului: „Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase; astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat”. În fața puterii dumneziești, piatra mormântului și însăși stăpânia mortii au fost biruite a treia zi după Scripturi. „Unde îți este moarte, biruința ta? Unde-ți sunt chinurile tale?” se întreba proorocul Osea, cu sunte de ani mai înainte, văzând cu dubul Învierea lui Hristos și nimicirea puterii morții (Osea 13, 14). Mântuitorul Hristos ne-a arătat, astfel, calea prin care suferința poate fi biruită, Golgota poate fi convertită în bucurie și moartea poate fi transfigurată în viață.

Iubiți părinți slujitori ai sfintelor altare și frați creștini,

Dumnezeu a creat viață cu scopul ca ea să crească, să se dezvolte, nicidcum să sfârșească prin pieire. El a dat naștere vieții nu pentru a se ajunge la distrugeri prin moarte, ci dimpotrivă, ca ea să vădească în lumea zidită plinătatea vieții celei dumneziești, după cum grăiese Scriptura: „Căci Dumnezeu n-a făcut moartea și nu se bucură de pieirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață și săpturile lumii sunt izbăvitoare. Întru ele nu este sămânță de pieire și moartea n-are stăpâniere asupra pământului” (Înțel. lui Solomon I, 13-14). Tot în Sfânta Carte mi se spune că „Dumnezeu a zidit pe om spre nestrîcăciune și l-a făcut după chipul ființei Sale. Iar prin prizma diavolului moartea a intrat în lume ...” (Înțel. lui Solomon II, 23-24). Așadar, intenția temeinică a Creatorului a fost și rămâne că viața să inflorească și nicidcum să se distrugă. „Dumnezeu l-a zidit pe om spre nestrîcăciune”. Pe el și toată săptura. Dacă vedem că

moartea este, totuși, o realitate și lucrează în toate cele ce ne înconjoară, aceasta nu se întâmplă datorită intenției Ziditorului, ci în urma unui accident, în urma unei rele întâmplări, păcatul. Păcatul a pătruns în lume pe calea unei libertăți omenești, pe care pizma celui viclean a înșelat-o. Ne gândim la întâiul om zidit de Dumnezeu, la Adam și la cădereea lui în păcat și în moarte, în același timp.

Omul cel dintâi - Adam - a fost zidit de Dumnezeu ca o ființă înzestrată cu viață naturală datorită sufletului său. Dar, în urma păcatului neascultării, viața lui trusească a ajuns pradă legilor stricăciunii și nimicirii. Viața lui sufletească a sărăcit și a cunoscut durerea și întristarea, pentru sine și pentru toți urmașii lui de-a lungul veacurilor. Al doilea Adam - Iisus Hristos - cu ascultarea Lui desăvârșită, vine să repare neascultarea și să înlăture stricăciunea provocată neamului omenesc prin păcatul adamic: „Dacă prin păcatul umuia singur a stăpânit moartea, datorită acestuia singur, cu atât mai mult datorită lui Iisus Hristos singur vor împărăti în viață acei care primesc din plin harul și darul dreptății” (Romani 5, 17-21).

Prin jertfa de pe Cruce, Hristos ne-a readus la starea dintr-o început, refăcând legătura noastră filială cu Dumnezeu; S-a făcut om, ca pe om să-l îndumnezească. Hristos Domnul, prin Înviere, ne-a ridicat împreună cu Sine la viață, după cum ne învață Sfântul Vasile cel Mare (330-379), părintele capadocien căruia îi este consacrat anul 2009, la pomenirea celor 1630 ani de la trecerea în veșnicie: „Dându-se pe Sine morții, Hristos a dezlegat legăturile acesteia și, înviind a treia zi, a făcut cale trupului la învierea cea din morți”.

Tot ce a lucrat Hristos, tot ce a învățat, toate prin care a trecut ca Om, an un rost mântuitor pentru noi. Pentru noi a și înviat, ca să ne învețe prin puterea exemplului Său că nu moartea este ultimul răspuns și ultima putere, ci învierea, că și noi vom invia, că nici împotriva noastră moartea nu poate nimi, că ea poate fi desființată (I Cor. 15, 26). Moartea dispune, la vremea rânduită de Dumnezeu, doar de trupul nostru. Sufletul rămâne pururea viu, pentru că el este viață nemuritoare a lui Dumnezeu: „Duhul dă viață” (II Cor. 3, 6); iar viața nu

vine de la sine, întrucât viața sufletului este de altă natură decât cea a trupului și ea va fi în stare, la invierea de obicei, să refacă și ceea ce s-a desfăcut odată cu moartea întru cele din care a fost alcătuit, adică trupul, redându-ne în fața Dreptului Judecător într-un chip care scapă înțelegerii noastre acum, fiind vorba de **integritatea identității noastre pământești**.

Trebue să ne amintim, cu adâncă recunoștință, că Hristos ne-a eliberat din robia păcatului, dar și a morții, fiindcă, prin Invierea Sa, a biruit moartea „ca să strice lucrurile diavolului” (I Ioan 3, 8). „Trecerea de la robia păcatului - ne spune părintele Dumitru Stăniloae - la libertatea desăvârșită a Dumnlui și mantuirea de moartea veșnică s-au făcut prin jertfa Mielului înțeleghător. Mai mult, chiar în El e infăptuită trecerea omenescului la viața dumnezeiască și de la moarte la viață învierii... Prin jertfa de pe cruce a lui Hristos și prin Invieră seinfăptuiește în El și, prin El, pentru toți cei ce se unesc cu El, trecerea de la viață spre moarte sau purtătoare de moarte, la viață veșnică și neingustată învierii, la viața dumnezeiască”⁶.

Așadar, moartea, prin Invierea Domnului, nemaiavând stăpânirea asupra noastră, rămâne numai ca un moment de trecere din viața aceasta vremelnică în viața cea veșnică, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, care spune: „Nu avem aici cetate stătătoare ci o căutăm pe aceea ce va să fie” (Eferei 13, 14), cetatea veșniciei întru impărăția lui Dumnezeu. În acest sens, tot Apostolul neamurilor, arătând credincioșilor din Corint că Invieră Domnului reprezintă nimicirea morții și chezașia învierii noastre, scrie: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este moarte biruință ta? Unde îți este moarte, boldul tău?” (I Cor. 15, 54-55). Dacă Hristos a inviat, atunci e logică și inviera morților, deci și inviera noastră: „Iar dacă se propovăduiește că Hristos a inviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este învierire a morților. Dacă nu este învierire a morților, nici Hristos n-a inviat. Și dacă Hristos n-a inviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința noastră” (I Cor. 15, 12-14). După cum, într-adică, Hristos a inviat din morți, tot așa, El s-a făcut „început al învierii morților” (I Cor. 15, 20), al învierii noastre. Mormântul gol al Golgotei ne dovedește, astfel, că și noi vom invia în ziua cea de apoi, când Mântuitorul „va schimba la infățișare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea Trupului slavei Sale” (Filipeni 3, 21). După învierea Sa și trimiterea Sfântului Duh în lume, Mântuitorul „varsă neîncetă peste noi harul vieții pentru învierea noastră de acum și pentru învierea noastră cu trupul la sfârșitul veacurilor”⁷. De aceea, suntem încredințați că prin Invieră Domnului noi nu suntem sortiți morții, așa cum ne încredințea și Sfântul Evanghelist Ioan: „Cel ce a inviat pe Iisus Hristos din morți va face viață și trupurile noastre cele muritoare, prin Duhul Său care locuiește în noi” (Ioan 13, 1).

În momentul biruinței lui Hristos asupra morții, Invieră a devenit lege universală. Ne-am buțezat în moartea lui Hristos, cufundați în apă, pentru a ne ridica iarăși împreună cu El. Iar pentru sufletul curățit, Invieră nu este numai speranță, ci și o realitate prezentă. Hristos Domnul ne-a arătat prin Invieră Sa puterea credinței prin care suferința poate fi biruită: „Cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va fi viu” (Ioan 11, 25). Nu este bucurie mai mare decât a săi că nu suntem sortiți morții definitive. După cum bobul de grâu nu se pierde în pământul în care a fost semănat, ci se transformă într-o plantă nouă, așa și noi ne vom ridica la sfârșitul lumii din

morminte cu puterea lui Dumnezeu. Moartea, ne spune Sfântul Atanasie cel Mare, „fiind disprețită și călcată în picioare după ce s-a produs arătarea mântuiriiore a Domnului în Trup și sfârșitul Său pe Cruce, e vădit că El este Mântuitorul Care S-a arătat în Trup, care a golit moartea de putere și a arătat biruința asupra ei. Căci Hristos, pe Care-l mărturisim noi, dă fiecărui biruință asupra morții, făcând-o neputincioasă în fiecare dintre cei ce au credință în El și poartă semnul Crucii”⁸.

În fața argumentelor celor necredincioși și a felurilor pretexte, Invieră Domnului s-a dovedit și s-a impus cu puterea faptului împlinit și cunoscut, astfel că înmul ei triumfal face de atunci, și va face întotdeauna, încrengătura noastră și a lumii împotriva tuturor rațiunilor omenești, împotriva „întelepciunii” de jos, a celor care au căzut în robia superstițiilor și a legendelor necreștine. Împotriva a tot ce s-ar putea zice și scrie despre faptul Invierii, stă creștinismul întreg, ca dovedire și încredințare neclintită a Invierii lui Hristos. Cu cât omul și omenirea întreagă vor cunoaște mai multe biruințe, cu atât va fi mai mare între toate biruința lui Hristos asupra morții. Chiar cele mai strălucite victorii omenești ca cele ale lui Cyrus, Hanibal, Alexandru cel Mare, Cezar, Napoleon nu se pot compara cu marea și indoială biruință a lui Hristos asupra morții și a răului⁹. Invieră Domnului este demonstrarea veșniciei sufletului, a nemuririi lui. E dovada cea mai mare. Și, mai ales, este dovada că Cel Inviat are putere asupra morții. Înviind Hristos, El a înălțurat piatra de pe taina morții, descoperindu-ne că sufletul nu moare și că vor invia chiar și trupurile, transfigurate, cum a fost trupul lui Hristos după Invieră, intrând și ieșind prin ușile înciuiate, fiind de altă calitate decât materia și trăind în alte dimensiuni ale spațiului și ale timpului. Fără Invieră lui Hristos, aș nu ar fi existat creștinism și nici Biserică, fără Invieră Lui am fi trăit în întuneric și în păcate, ne-am fi închinat la idoli. „Hristos a inviat și a biruit - ne spune strălucitul profesor de teologie Teodor M. Popescu - pentru El și pentru noi. În perspectiva nouă a vieții creștine, credem și biruință prin moartea și Invieră lui Hristos, murim pentru a invia și înviem pentru a trăi în veci cu Hristos. Prin suferință și moarte ne bucurăm de învieri; prin învieri ne bucurăm și triunfăm în triumful lui Hristos ca triunf al nostru. El a murit pentru noi și a triunfat pentru noi. În moartea Lui stă mantuirea noastră, în Invieră Lui stă biruința noastră”¹⁰.

Dreptmăritoiri creștini,

În vremea Sfântului și Marei Post am încercat să dovedim că suntem cu adevărat cinstitori ai Crucii și ai Invierii Domnului, prin faptul că ne-am străduit să murim față de păcat și să facem fapte de jertfelnice și de slujire, pentru semenii noștri. Însuși postul, ca înfrâñare de la mâncare și băutură, de la gânduri, cuvinte și fapte rele și cărăvnă mai mare la rugăciune, milosteme, desăvârșire morală este o jertfă prin care ne-am răstignit împreună cu Hristos, ca să înviem împreună cu El. Dar stăpânirea de sine, strădania de a nu ne lăsa robiți de ură, de răutate, de egoism și de alte păcate și de a deveni în fiecare clipă, în fiecare zi, tot mai buni, mai jertfelnici, nu trebuie să se mărginească la vremea Postului Mare, ci trebuie împlinită în toate zilele anului, în tot cursul vieții noastre. Învățatura creștină ne arată că fiecare clipă a vieții este un dar al lui Dumnezeu. Venim - prin sufletul nostru nemuritor - de la Dumnezeu, trăim cu ajutorul lui Dumnezeu și ne

întoarcem acasă la El, la Părintele nostru crește.

Prin Învierea Sa din morți, Hristos ne-a arătat că moartea nu are ultimul cuvânt asupra vieții, că nu este punctul definitiv cu care se încheie viața, ci doar o virgulă care desparte două părți ale aceleiași fraze: viața deaici, de viață de dincolo de zare. În lumina învățăturii adusă de Hristos se vede lămurit cât de prețioasă este viața noastră înaintea lui Dumnezeu și cât de mari și însemnate sunt îndatoririle pe care le avem în lume. Este adevărat că viața este o călătorie spre noi și noi țeluri, spre târta supremă a măntuirii sufletului. De aceea, omul privește și alcăargă mereu spre viitor. Dintre toate ființele de pe pământ numai omul gândește și folosește viitorul, mai bine zis, nu poate trăi fără viitor. Dar viitor înseamnă credință, nădejde, iubire, înseamnă năzuință spre desăvârsire morală. Nimeni și nimic nu stă pe loc în univers.

Iar dacă viața noastră este o călătorie de la leagăn până la mormânt, atunci nu este indiferent cum ne purtăm, nu sunt indiferente faptele pe care le împlinim. De foarte multe ori, prin faptele noastre suntem asemenea candelei care luminează doar atunci când are ulei și când cineva o aprinde. Oricât de frumoasă și de prețioasă ar fi ea, fără ulci și fără lumină este cucurită de întuneric. Ulciul și lumina candelor sunt credința cea dreaptă moștenită de la străbuni în Biserică și fapta cea bună, care se adaugă mereu ca uleiul cel bun. De aceea, în noaptea Sfintelor Paști purtăm lumânări aprinse din lumina lui Hristos de la Sfântul Altar, ca lumină lui Hristos să lumineze tuturor! Ca lumină lui Hristos să aprindă și flacăra sufletelor noastre, ca pe fețele noastre să strălucească chipul Său. Și cu acest chip luminat de Învierea lui Hristos să împărtăşim lumină și semenilor noștri, într-o lume adânc tulburată astăzi de criza spirituală și materială, când slăbește unitatea familiei, crește numărul avorturilor, al copiilor orfani sau abandonati, precum și al părintilor uități și singuri, iar în locul bucuriei se arată întristarea și singurătatea, sentimentul abandonului și al înstrăinării, lipsa de iubire, înțelegere și prețuire reciprocă.

În acest context, atenția noastră trebuie să se îndrepte către orfeline, unde suflete triste rămân în continuare lipsite de căldură și ocrotirea iubirii familiale, către căminele de bătrâni, unde mame și părinți vietuesc în amărăciune, uități uneori de fiili lor și de noi, frații lor; către penitenciare, unde cei ce se află acolo, prin venirea noastră împreună cu Hristos la ei, și-ar schimbă viața, spre binele lor, al familiei și al societății.

Iar criza economică în care, fără voie, am intrat, poate fi depășită cu voia noastră, dar cu o condiție: să ne ajutăm mai mult unii pe alții, să fim receptivi la cei care sunt mai loviți decât noi de efectele crizei. Ca unii care nu doar ne declarăm creștini, ei suntem membri ai Bisericii celei vîi a lui Hristos, trebuie să avem o mare responsabilitate și față de copiii neamului nostru, față de familie, față de felul cum se desfășoară viața ei și față de creșterea morală a copiilor, a tinerilor, care vor pregăti și vor înălța societatea. Absența lui Hristos, Domnul vieții și „Lumina lumii”, pe toată perioada ateismului forțat din trecut își prelungește efectele din plin în viața societății noastre. De aceea, suntem chemați să punem stăvila celor văduvări de suflet îndreptate cu precădere spre Tânără generație: violența, imoralitatea, cruzimea, păcatul contra fizicii, pruncuciderea, alcoolismul și aluncarea în ucigătorul infern al drogurilor, prin care se exprimă disprețul față de valorile vitale pe care lumea noastră, creștină în esență ei, le-a cultivat de secole, știind că doar ele îi pot asigura

dăinuirea.

Astfel, în toată viețuirea noastră să nu uităm că trebuie să ne purtăm ca fi ai Învierii, fi ai lui Dumnezeu, săvârșind binele și ferindu-ne de tot ceea ce ar putea să intineze trăirea noastră, ca adevărați creștini și purtători ai chipului lui Hristos. Având această credință strătornică în Înviere, creștinii de odinioară s-au străduit neinețat să-și sfîntească viața printr-o trăire aleasă, potrivit învățăturilor Sfintei Evanghelii. Pe această cale, ei au cucerit inimile celor din jurul lor. Căci Evanghelia trăită înseamnă o continuă dăruire și revârsare a credinței noastre cu cuvântul și fapta. Tineri și vârstnici, toți trebuie să aducem în fiecare zi de drept jertfă, mărturia dragostei noastre izvorâtă din inima smicrită și plină de har. Sfânta Biserică, maica noastră duhovnicească, ne cere mai întâi să ne păstrăm credința mărturisită de părintii și strămoșii noștri care, din dragoste pentru Hristos, au zidit minunate locașuri de închinare pe tot cuprinsul pământului românesc. Urmându-le exemplul, să zidim, să restaurăm și să înfrumusețăm și noi astăzi sfintele lăcașuri, ca mărturie a credinței și a dragostei noastre.

Dreptmăritori creștini,

Împărtășind împreună bucuria aleasă a Sfintei Învieri, încununată de făgăduința dumnezeiescului Birutor al vieții asupra morții, că El va rămâne cu noi și în noi până la sfârșitul veacurilor, Vă adresez părintesc îndemn de a face din sufletele Voastre locașuri binecuvântate de sălașuire a lui Hristos și de vrednică primire a darurilor Sale dumnezeiești, rugând totodată pe Dătătorul de viață să Vă binecuvânteze cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, iar marea sărbătoare a sărbătorilor să o petrecedi cu sănătate, bucurie și mulțumire sufletească, în iubire și pace cu toți cei dragi, rude și prieteni, dar și cu ceilalți scmeni care Vă înconjoară.

Al Vostru părinte sufletesc, de tot binele doritor și pururea rugător pentru Voi către Bunul Dumnezeu, care Vă îmbrățișează cu dragoste și Vă întâmpină în această zi de praznic cusalutul creștin, vechi de 2000 de ani:

Hristos a înviat!

+ AMBROZIE

Episcopul Giurgiului

¹ Sf. Vasile cel Mare, *Omiliu și cuvântări*, EIBMBOR, București, 2004, p. 57.

² IPS. Mitropolit Antonie Plămădeală, *Cuvinte la zile mari*, Sibiu, 1989, p. 193.

³ Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloac, *Spiritualitate și comunione în Liturghia Ortodoxă*, EIBMBOR, București, 2004, p. 597.

⁴ Sf. Vasile cel Mare, *Omiliu...*, p. 58.

⁵ Sf. Atanasie cel Mare, *Scrisori. Partea I*, București, 1987, p. 124.

⁶ Teodor M. Popescu, „Învierea Domnului triumful vieții”, în GBis 4-8/2002, p. 57.

⁷ Ibidem, p. 59.

3 ANI DE LA ÎNTRONIZAREA PREASFINTITULUI PĂRINTE AMBROZIE ÎN DEMNITATEA DE EPISCOP AL GIURGIULUI

Episcopia Giurgiului a aniversat în ziua de 9 aprilie 2009, 3 ani de la întronizarea Preasfințitului Părinte Dr. AMBROZIE ca Ierarh titular al Episcopiei Giurgiului.

În Duminica a V-a din Postul Mare - 9 aprilie 2006, la Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului”, vrednicul de pomenire Părinte Patriarch Teocist, înconjurat de numeroși ierarhi, membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, de preoți, de diaconi, monahi, monahii și în prezență a numeroși credincioși, a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierească cu prilejul întronizării Preasfinției Sale în scaunul de Episcop al Giurgiului.

În cei trei ani de arhipăstorire, Preasfinția Sa a desfășurat o activitate deosebită din punct de vedere pastoral-misionar, cultural și social-filantropic. Sub aspect **pastoral-misionar**, s-a îngrijit să cunoască aspectele vieții pastorale-sociale cu care se confruntă atât clerul cât și credincioșii, efectuând numeroase vizite pastorale la parohiile, mănăstirile și schiturile din eparhie, vizite prilejuite de diferite sărbători religioase sau evenimente cultural - sociale; hramul parohiilor, punerea pietrei de temelie pentru noi biserici, sărbătoarea comunității sau a orașului, săfintarea locașurilor de cult, instalarea preoților în parohii.

De asemenea, Preasfinția Sa și-a arătat grija pentru comunitățile lipsite de harul dumnezeiesc al Sfintei Liturghii și al Sfintelor Taine hirotonind preoți și diaconi pentru parohiile nou înființate.

În cadrul vizitelor efectuate a dăruit părțile din sfinte moaște ale unor sfinti, bisericilor parohiale și mănăstirești spre venerare și închinare de către credincioși. Un accent deosebit a fost pus pe desfășurarea conferințelor preoțești, în cadrul cărora preoți au primit în dar din partea Preasfinției Sale câte un exemplar din Sfânta Scriptură, ediția jubiliară a Liturghierului și Ghidul Catechetic „Hristos împărtășit copiilor”.

O atenție deosebită a fost acordată revigorării vieții monahale prin înființarea de mănăstiri și schituri. Astfel, au fost înființate Mănăstirea „Sf. M. Mc. Gheorghe” și Schitul „Sf. Nicolae” din Giurgiu, Mănăstirea „Buna Vestire” din Bolintin, Schitul „Acoperământul Maicii Domnului” din com. Izvoarele, satul Chiriacu, Mănăstirea „Sf. Ioan Rusul” în pădurea de la Slobozia și a fost reactivat Schitul „Barbu Belu” de la Gostinari.

În plan **social filantropic**, cu binecuvântarea și

Preasfințitul Părinte Dr. Ambrozie,
Episcopul Giurgiului

implicarea directă a Preasfinției Sale, au fost înființate Așezământul „Grădina Maicii Domnului” și Casa protejată „Nifon Mitropolitul” de la Letca Nouă, Căminul de bătrâni „Sf. Arhanghel” de la Slobozia, Cantina Socială „Sf. Nicolae cel Milostiv” din incinta Schitului, Cantina Socială „Sfântul Mina grăbnic ajutătorul” din incinta Mănăstirii Buna Vestire, Ansamblul Caselor Sociale de la parohia Rălești, Centrul social-filantropic „Sf. Ioan Valahul” din incinta Protoieriei Giurgiu, Cantina Socială „Sf. Muceniță Filofteia” de la Parohia Mihăilești II (Tufa), Cantina Socială „Sf. Ioan Rusul” de la Parohia Bolintin Vale II.

Din punct de vedere **cultural**, au fost înființate numeroase centre culturale printre care amintim: Centrul Cultural-Pastoral „Meletie Arhimandritul” din incinta Mănăstirii Sfântul Marc Mucenic Gheorghe, Centrul Cultural-Misionar „Nichifor Crainic” din incinta Centrului Eparhial, Centrul Cultural „Radu Șerban” de la Mănăstirea Comana, Centrul Cultural „Dimitrie Bolintineanu” de la Parohia Bolintin Vale, Centrul Pastoral-Misionar „Arsenie Boca” de la parohia Drăgănești, Centrul Pastoral-Misionar „Mitropolit Tit Simedrea” din Ghimpău. De asemenea, a fost înființată Editura Eparhială și Muzeul eparhial din cadrul sediului administrativ al centrului eparhial și alte două muzeze în incinta mănăstirilor „Sf. M. Mc. Gheorghe” și Comana. A fost editat Almanahul și revista eparhială „Revista ortodoxă” și lucrări ale unor teolog sau ale unor autori laici.

În ceea ce privește **învățământul teologic**, Preasfinția Sa a acordat o grija deosebită, aflându-se de foarte multe ori în mijlocul elevilor seminaristi pe care permanent i-a îndrumat spre o viață duhovnică deosebită devenită de viitor slujitor. De asemenea, au fost acordate burse de merit elevilor cu rezultate deosebite la învățătură obținute în cadrul diferitelor olimpiade și concursuri nationale.

Cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Ambrozie a fost înființată corala preoților din eparhie „Pe Tine, Dumnezeule Te lăudăm!”, care împreună cu corul Seminarului Teologic „Teocist Patriarhul” din Giurgiu, a participat la diferite festivaluri de muzică religioasă, atât în țară cât și în străinătate.

Cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarch Daniel, la propunerea Preasfințitului Părinte Ambrozie, Seminarul Teologic din Giurgiu poartă numele de „Teocist Patriarhul” sub arhipăstorirea căruia a fost înființată această școală teologică.

Prin purtarea de grija a Preasfințitului Părinte Ambrozie, Seminarul Teologic „Teocrist Patriarhul” a fost înzestrat cu un paraclis în care viitorii slujitori ai sfintelor altare participă la slujbele religiose săvârșite, întreagând rolul cultului divin în viața bisericii.

Predarea disciplinei Religia, a fost prioritară, în activitatea Preasfinției Sale în eparhie, încât în acest moment aceasta se predă începând de la învățământul primar până la cel liceal, în toate școlile din județul Giurgiu.

De asemenea, a fost acordată o grija deosebită pentru conservarea dar în același timp și pentru sporirea **patrimoniului bisericesc** prin construirea de noi locașuri de cult și amenajarea unor capele în instituțiile de stat (Capela „Sf. Pantelimon” din incinta Spitalului Județean și Capela „Sf. Arh. Mihail și Gavril” din cadrul Penitenciarului Giurgiu). Dintre realizările deosebite amintim și amplele

lucrări de restaurare a Catedralei Episcopale, a „complexului monahal Comana” și construirea bisericii din zid și a chililor de la Mănăstirea „Delta Neajlovului”.

Întreaga activitate a episcopicii Giurgiului a fost oglindită atât în presa locală și în emisiunile posturilor de televiziune locale cât și în cadrul programelor de știri și emisiunilor posturilor Patriarhiei Române Trinitas Tv, Radio Trinitas și în paginile ziarului Lumina.

Caracteristica dominantă stă sub semnul împlinirilor în acești trei ani de slujire în sfânta responsabilitate de Episcop al Giurgiului, a Preasfinției Sale, care arată lucrare neobosită pastorală și misionară, jertfelnice în slujirea social filantropică, grija pentru promovarea învățământului teologic și religios, întelepciune și dragoste față de preoți și părintească îndrumare a credincioșilor.

Cu prilejul împlinirii celor trei ani de la întronizarea Preasfinției Sale în demnitatea de Episcop al Giurgiului, clerul și credincioșii dau slavă lui Dumnezeu pentru binefacerile ce au fost asupra eparhiei și se roagă Domnului nostru Iisus Hristos să dăruiască îndelungată arhipastorire, cu sănătate deplină și sporite puteri, Preasfințitului Părinte AMBROZIE!

„INTRU MULȚI ȘI BINECUVÂNTAȚI ANI, PREASFINTITE STĂPÂNE!”

ANIVERSAREA ZILEI DE NAȘTERE A PREASFINTITULUI PĂRINTE DR. AMBROZIE, EPISCOPUL GIURGIULUI

Ziua de 20 aprilie marchează un important eveniment din viața ierarhului nostru, Preasfințitul Părinte Dr. Ambrozie, Episcopul Giurgiului - împlinirea a patruzeci de ani de viață. Acest moment, deși aparține ființial unui singur om, de fapt el aparține întregii comunități de clerici și credincioși din Episcopia Giurgiului. Cu acest prilej, Preasfințitul Părinte Ambrozie, înconjurat de un ales sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Sfânta Liturghie Arhiească la Mănăstirea Sf. M. Mc. Gheorghe din municipiul Giurgiu. În aceste momente pline de hucurie duhovnicească, preoți, monahi, monahii și credincioși au ținut să aducă un gând curat și frumos, de cinstire celui ce le este arhipăstor, cântând ca urare, imnul arhieresc: „Pe Stăpânul și Arhiereul nostru, Doamne îl păzește întru mulți ani!”

La acest moment aniversar, redacția revistei noastre se alătură tuturor mesajelor de felicitare, dorind Arhipăstorului și Părintelui nostru sănătate desăvârșită, statomică paec și ajutor de la Dumnezeu în lucrarea arhipăstorească săvârșită în străvechiul tărâm al Vlașcăi.

CALENDARUL CRESTIN SI DATA SERBARII SFINTELOR PASI

Abordarea acestei teme, de mare importanță pentru Biserică și viața duhovnicescă a credincioșilor, a fost determinată de faptul că în acest an am serbat împreună cu întreaga creștinătate, la aceeași dată, Învierea Domnului. De asemenea, necunoașterea în acest domeniu poate duce la considerarea *calendarului* ca „un lucru sfânt”, iar îndreptarea lui ca un „sacrilegiu”, precum fac în România cei care se numesc „creștini de rit vechi”, apartinători ai mănăstirii Slătioara din Moldova. Activitatea în Reșița a unui călugăr din această grupare a dus la păcălirea unor credincioși, pe care i-a pus să ceară loc pentru zidirea unei biserici „stiliste”. Va urma apoi reboteczarea noilor credincioși, pentru că stilistii ne consideră pe noi eretici. Până aici poate duce neștiință. În același timp, dorim să aducem completări și precizări la articolul intitulat „Probleme apărute la stabilirea datei serbării Paștilor”, al Prof. Elisabeta Isac, publicat în „Foaia Diecezană”, nr. 1-2, 2004, la care lipsește mai ales referința de bază din care s-a inspirat, și anume: Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, *Liturgica generală I*, Ediția a III-a, Galați, 2002, p. 103-107, lucrare pe care o vom folosi și noi, ca normativă.

1. Noțiuni despre calendar

Calendarul este un *sistem științific* de măsurare a timpului (cum face și ceasornicul), adică este un tabel în care se introduce un interval de timp, calculat în funcție de evenimente cosmice care se repetă cu regularitate, interval numit *an tropic*, *solar* sau *astronomic*, care corespunde cu o rotație completă a pământului în jurul soarelui, respectiv **365 de zile, 5 ore, 48 de minute, 45-46 de secunde**. Prima subdiviziune a anului solar este *luna lunară*, cuprinzând o rotație completă a lunii în jurul pământului, respectiv **29 de zile, 12 ore, 44 de minute și 2,9 secunde**. Următoarea subdiviziune este *săptămâna*, adică intervalul dintre două faze consecutive ale lunii de pe cer. *Săptămâna* are 7 zile, ziua are 24 de ore, ora 60 de minute și minutul 60 de secunde. Am redat aceste amănunte tehnice tocmai pentru a dovedi caracterul științific al sistemului de calculare a timpului numit calendar.

a) Alcătuirea calendarului

Calendarul folosit astăzi a fost alcătuit de astronomul Sosigene, în anul 46 î. Hr., la porunca împăratului Julius Cezar, de aceea s-a numit *calendar iulian*. Printr-un artificiu de calcul, Sosigene a rotunjit surplusul de 5 ore, 48 de minute, 45-46 de secunde la 6 ore, adăugând de la sine aproximativ 11 minute și 14-15 secunde la anul astronomic. Aceste 6 ore au devenit din 4 în 4 ani o zi, care s-a adăugat în luna februarie la *anii bisecți*, aceștia având 366 zile, iar anii comuni rămânând cu 365 de zile. Sosigene trece în calendarul său *echinoctiul de primăvară*, când ziua este egală cu noaptea, la 24 martie. Cele aproximativ 12 minute, care au fost adăugate la anul calendaristic, față de anul astronomic, s-au făcut simțite la fiecare 128 de ani, când calendarul rămânea în urmă cu câte o zi. La *Sinodul Ecumenic*, din 325, s-a constat că diferența dintre anul astronomic și cel calendaristic este de 3 zile, echinoctiul de primăvară căzând atunci în 21 martie, nu în 24 cum a fost fixat la început.

b) Îndreptarea calendarului iulian a fost făcută de către astronomul Luigi Lilio, în 1582, la porunca papei Grigore al XIII-lea, aceasta numindu-se „Reforma gregoriană”. Între anul astronomic și cel calendaristic apăruse atunci o diferență de 10 zile, care a fost îndreptată prin eliminarea acesstoră din calendar, astfel că 5 octombrie 1582 a devenit 15 octombrie. Pentru a se menține însă coincidența între calendar și anul astronomic, s-a îndreptat și modul de calcul al calendarului, eliminându-se câte o zi din anii bisecți seculari, rămânând bisecți numai cei care se împart exact la patru, adică 1600 și 2000, iar ceilalți, 1700, 1800, 1900, devenind ani comuni. Acest calcul poate menține coincidența între anul civil și cel astronomic pe 3400 de ani (*Liturgica generală*, op.cit., p. 103-106).

2. Învierea Domnului, praznic împăratesc cu dată schimbătoare

Pentru creștini, calendarul are un rol important în stabilirea sărbătorilor anului liturgic, atât cele cu dată fixă, cu atât mai mult praznicul Învierii Domnului, de care depind și alte sărbători cu dată variabilă, legate de Sfintele Paști.

a) Stabilirea canonului privind calcularea datei Paștilor s-a făcut la Sinodul I Ecumenic din 325, de la Niceea. În Canonul 7 Apostolic se prevedea: „*Dacă vreun episcop sau presbiter sau diacon va sărbători Sfânta zi a Paștilor cu Iudeii, înaintea echinocțiului de primăvară, să se caterisească.*” (Arhid. Prof. Dr. Ioan Floca, Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii, București, 1991, p. 12). Pe baza acestui canon, părinții sinodali au stabilit ca Învierea Domnului săse serbeze toldeaua în prima duminică, după lună plină, care urmează echinocțiului de primăvară. Dacă aceasta cade în 14 Nisan, se amână serbarea cu o săptămână.

Părinții de la Niceea, deși constată diferența de trei zile în privința datei echinocțiului, recunosc că dată corectă 21 martie, nu 24 martie, cum se prevăzuse inițial, însă nu aduc nicio îndreptare calendarului. Astfel, greșeala calendaristică a dus astăzi la o diferență de 13 zile între calendarul vechi și cel îndreptat.

b) Consecințele neîndreptării calendarului.

Din păcate, Răsăritul ortodox a refuzat să accepte calendarul îndreptat pe motive confesionale, însă a resimțit consecințele păstrării acestei greseli calendaristice. Cea mai apropiată dată a Paștilor poate să fie 22 martie, dacă luna plină coincide cu echinocțiul în 21 martie, iar a doua zi este duminică. Cea mai îndepărtată de serbare a Paștilor este 25 aprilie, în cazul în care luna plină a căzut înainte de echinocțiul (în 20 martie), amânându-se cu 29 de zile, iar dacă este luna, se aşteaptă până duminica următoare. După pascalia veche, s-a depășit adeseori această perioadă, serbându-se Paștele și în 8 mai. În aceste cazuri, postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel nu se mai încadrează în limitele stabilite, fiindcă luni, după *Duminica Tuturor Sfinților*, când începe postul, cade după zina sărbătoririi, 29 iunie. Astfel, se rânduiesc doar 3 zile de post, pentru a nu se desființa acesta (*Liturgica generală*, op.cit., p 145-146).

3. „Problema calendarului”

În lumea creștină se folosesc astăzi calendarul îndreptat de către intreg Apusul și de către majoritatea Bisericiilor Ortodoxe, rămnând pe *stil vechi* numai Patriarhia Ierusalimului, Biserica Rusă, Biserica Sârbă și Muntele Athos. După Congresul Interortodox de la Constantinopol din

1923, Bisericile Ortodoxe care au acceptat calendarul îndreptat și în privința pascaliei, până în 1927, au hotărât să revină la pascalia veche, pentru unitatea Ortodoxiei în ceea ce privește serbarea celui mai mare praznic, până când se vor hotărî și celelalte Biserici să accepte calendarul îndreptat. Între aceste Biserici care folosesc un *calendar mixt*, îndreptat pentru sărbătorile cu dată fixă, dau cu *pascalia veche*, este și *Biserica Ortodoxă Română*.

Îndreptarea calendarului a devenit pentru Biserică, deci, o „problemă” care trebuie rezolvată, mai ales că aceasta nu atinge cu nimic doctrina și ortodoxia credinței, ci depinde numai de date științifice. Păstrarea unui calendar neîndreptat este astăzi la fel de anacronică precum am urmări timpul după un ecasomic care rămnăc mercu în urmă.

La încheierea acestei prezentări succinte, putem trage următoarele concluzii:

a) În desfășurarea evenimentelor dumnezeiești comemorate în cadrul anului bisericesc, calendarul are rolul important de „*mijloc*”, nu de „*sursă*”, deci corectitudinea lui tehnică este necesară pentru a coincide cu cel civil.

b) Îndreptarea lui nu poate avea nicio implicație confesională sau de credință, atunci când se calculează fenomenele cosmice, după care funcționează acest sistem de măsurare a timpului.

c) Bisericile Ortodoxe care nu au îndreptat încă greșeala calendaristică se vor găsi foarte curând obligate de către însuși progresul societății să o facă.

d) Grupările „*stiliste*” de la noi desfașoară o activitate prozelitistă împotriva Bisericii Ortodoxe Române, care este în comuniune cu celelalte Biserici Ortodoxe păstrătoare a stilului vechi, precum cea sârbă și cea ucrainiană. Considerăm că cei 39 de credincioși din Reșița, care s-au declarat la recensământul din 2002 aparținători confesumii „*creștină de rit vechi*”, au fost amăgiți de călugărul „*strângător de daruri*” din piețele publice ale județului și îndemnați să ecară loc pentru viitorul lor mănăstire. În cartierul Govăndari sunt astăzi peste 60 de mii de ortodocși, la numai două biserici nou construite. Mai avem nevoie de cel puțin patru biserici, fiecare pentru 10 mii de credincioși și apoi pot să ceară acest drept cei 39, cu al lor călugăr.

**IPS.Prof. Univ. Dr. LAURENTIU,
Mitropolitul Ardealului**

LUMINA ȘI CUVÂNTUL

Fiecare existență mărginită este o lumină, are un sens și, când e conștientă, își pune ea însăși întrebarea despre sensul ei, iar, în cazul individuațiilor pur fizice, punând existențelor umane conștiente întrebarea despre sensul lor. Iar răspunsul, dat de persoanele umane conștiente la întrebarea despre sensul tuturor existențelor, deci și al individuațiilor fizice, se exprimă prin cuvinte. În cuvinte, persoanele conștiente exprimă rațiunile existențelor proprii și ale individuațiilor fizice și ale legăturilor dintre aceste rațiuni, căci există o armonie de rațiuni în fiecare individualitate sau persoană și, la fel, o armonie între rațiunea sau rațiunile persoanelor întreolaltă și cu rațiunile lucrurilor inconștiente. Cuvintele se înmulțesc pe măsura sporirii cunoașterii diferitelor rațiuni ale lucrurilor și persoanelor și a relațiilor între ele și pe măsura unor modificări produse între ele. Exprimarea acestor relații se face în propoziții sau în cuvântări mai dezvoltate, în care omul face eforturi de a exprima relațiile între rațiunile întregului univers între ele și cu ele, dar și de a explica dependența lor de cauza personală supremă, care se impune judecații omului, când merge până la capăt în voința de a explica existența și armonia tuturor.

Totalitatea armonioasă a rațiunilor, pe care tinde rațiunea oamenilor să o cuprindă, prin comunicarelor între ei, pe măsura eforturilor ce le fac ajutându-se reciproc, impune concluzia cauzei lor într-o Rațiune eternă conștientă, mai presus de toate rațiunile conștiente și a lucrurilor inconștiente ce se mărgineste și se întregesc reciproc. El este Logosul care are toate rațiunile (logoi) lumii din eternitate prin El însuși. La această concluzie omul nu ajunge prin vreun efort, ci printr-o judecată care caută lumina, sensul

existenței.

Acea Rațiune le dă tuturor rațiunilor ce le are în ea și o realitate exterioară, plasticizându-le în lucruri și în persoane, dar prin puterea Lui le ține pe acestea și într-o legătură cu Sine. Ca oamenii să poată să exprime în cuvinte comunicabile rațiunile amintite, ca să înainteze fiecare prin aceasta spre cupriuderea și spre prezența tot mai adâncă a lor în Creatorul lor, le-a dat trupuri care pot sluji exprimării lor în cuvinte. El a făcut, prin aceasta, pe oameni ca săpturi cuvântătoare și, prin aceasta, ca săpturi sociale ce au nevoie să comunice întreolaltă. El îi unește, prin aceasta, pe toți cu Sine însuși, chiar dacă ei nu sunt aceasta, întrucât nu sunt existențe singulare, sunt existențe

e mereu o taină inepuizabilă și în aspirația de a se îmbogăți în cunoaștere, în înălțare morală și în taină.

Toate felurile firilor create sunt inepuizabile, prin revelare a lui Dumnezeu prin ele, dar ipostasurile conștiente create rămân aceleași, inepuizabile chiar în existența lor, datorită puterii lui Dumnezeu care le-a creat și le sustine astfel. Dar numai persoanele umane vorbesc, pentru că numai ele trăiesc în mod conștient interesul între ele, prin simțuri triste și au nevoie de universul material comun. și aceasta ne impune să credem că, în vîrful suntem al existenței, este o comună de Persoane într-o iubire eternă și desăvârșită.

Persoanele umane își comunică astfel și prin cuvinte lumina inepuizabilă sau, mai ales prin cuvinte, rațiuni comune în care adună lumina rațiunilor lucrurilor și persoanelor cunoscute de ele, care și ele își au un izvor, niciodată deplin definibil în Dumnezeu. Aceasta înseamnă că chiar în Dumnezeu, Creatorul persoanelor umane, se află, potențial, cuvintele sonore ale acestora, ea mod de exprimare a rațiunilor tuturor existențelor. Chiar

Creatorul Iumiei și al oamenilor a dat oamenilor puterea să exprime prin cuvinte viața lor legată de lume și raționalitatea celor din lume, iar, într-o măsură oarecare sau analogică, și pe Dumnezeu, Creatorul lor. Aceasta o exprimă Evanghelistul Ioan, declarând că Fiul lui Dumnezeu este Cuvântul fără de început și prin El s-au creat toate. Fiind Fiul la început în calitate de Cuvânt, El există când au fost aduse la existență cele ce au un început. Deci El era înainte de toate cele ce au un început, termenul „era” nedând nici un început al existenței Lui.

Iar spunând Evanghelistul mai departe că toate „prinț-însul s-au

cuvântătoare. Aceasta arată unirea lor în fință, în continuă și veșnică îmbogățire în Dumnezeu, care trebuie să se manifeste și să se dezvolte prin comunicare reciproc în sens larg, care are, mai ales, forma cuvântului. Omul nu este existență închisă în ea însăși, statică, nici nu se comunică numai în mod nedăr, prin fapte sau prin alte mișcări. El este în mișcare continuă de autodescoperire și de căutare sau întrebare, în modul cel mai inteligibil al cuvintelor și, în acest sens, este săptura cuvântătoare, fiindcă niciodată nu sfârșește de a se autodescoperi deplin. E mereu în mișcare spirituală de autodescoperire și îmbogățire prin căutare, pentru că

făcut și fără de El nimic nu s-a făcut din cele ce s-au făcut" (Io. 1, 3), arată că lumea și omul nu sunt ceeaștează ale unci esențe, ci creațuri ale unei Persoane care vorbește din veci spiritual și dă și lor puterea să fie exprimate și de a exprima cele făcute prin cuvintele către oameni. Dar, declarând că toate au fost create prin ipostasul dumnezeiesc care e Cuvântul din veci, arată că acest ipostas al Cuvântului nu le-a creat fără Tatăl și fără Duhul Sfânt, cu care vorbește din veci. Prin El vorbea cu putere Tatăl și în crearea tuturor era unit cu Duhul, care lucra și El și, prin aceasta, punea asupra tuturor pecetea armoniei între ele și aspirația spre unirea cu Fiul și cu Tatăl. Căci dacă Fiul, prin care s-au făcut, este Cuvântul, iar Duhul este o Persoană prin care Fiul este unit cu Tatăl, atunci Treimca este o pecete a unirii între toate. Această unire a Fiului sau Cuvântului cu Tatăl și cu Duhul în crearea tuturor, dar și înainte de această faptă, cestă exprimată prin forma greacă a termenului „la început”, care este „en arche”, într-un început, care poate fi tradus nu numai ca exprimând relația Cuvântului cu lumea creată, ci și cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, cum il înțelege Sfântul Chiril din Alexandria. Fiul „era la începutul” tuturor, sau în Tatăl și în Duhul Sfânt, pentru că El erau în El. Căci termenul „era” arată și faptul că Fiul era fără de început în Tatăl (împreună cu Duhul), căci nu se dă un termen de când era în Tatăl (cu Duhul) începutul tuturor. Deci, aceste două înțelesuri ale termenului „început” trebuie unite. Ambele din aceste înțelesuri se reflectă în toate cele create, care sunt produse ale unei Persoane cuvântătoare din veci, dându-le și lor putință de a fi exprimate prin cuvânt, datorită raționalității lor, dar dând fapturilor raționale și conștiiente și putință de a le exprima prin cuvânt existența tuturor, dar și iubirea între ele și de a năzui spre tot mai deplina revelare a Creatorului lor. Deci, alt înțeles este că, descoperind armonia lor odată cu dependența lor de Cuvântul Creator, reflectă în armonia lor unitatea într-o ființă a celor trei Persoane dumnezeieschi.

Dacă Fiul și Cuvântul le-ar fi făcut singur, s-ar fi arătat în această putință Lui de a fi separat în această faptă, deci n-ar fi în toate o Persoană care vorbește cu celelalte Persoane dumnezeieschi și, deci, nici omul cu lumea care-l ajută să se apropie de Dumnezeu nu e o operă a puterii dumnezeieschi. Iar aceasta s-ar reflecta în lipsa de armonie a lucrurilor și de trebuință de comunicare între oameni.

Iată cum Evangelistul Ioan unește considerarea Fiului drept Cuvântul cu iubirea ce e proprie lui Dumnezeu în toate, deci se arată și în armonia între cele create, iată cum acest Evangelist întărește, și prin acest nume dat Fiului, învățătura despre Dumnezeu ca Dumnezeu al iubirii, calitate pe care Fiul lui Dumnezeu a arătat-o în intruparea, în jertfa, în invierea Lui, toate fapte de negrădită iubire pentru oameni, aceasta arătând și efectul măntuirii, aduse de El, referindu-se la toate, la întărirea armoniei între toate.

Dar în calitatea de Cuvânt al Fiului lui Dumnezeu și în iubirea dumnezească, care este unită cu ea și dovedită prin toate faptele măntuitoare ale Fiului lui Dumnezeu întrupat, jertfit și inviat, se arată și caracterul de lumină al lui Dumnezeu, caracter ce l-a afirmat și îl-a arătat prin tot ce a făcut și învățat El. Căci Cuvântul are, în primul rând, acest rost: să arate lumina, să arate sensul lucrurilor și faptelor, dar să explice și sensul adevărat al existenței omului, care nu poate fi aflat decât în comuniunea de iubire cu Dumnezeu cel de oameni iubitor. Fără cuvinte nu există înălțarea comună a oamenilor spre Dumnezeu. Cuvântul dă de înțeles, chiar prin el, că face evidentă nu numai persoana cuvântătoare și înțelegerea altor persoane și a lui Dumnezeu - comuniunea supremă de Persoane -, ci și taina lor. În cuvânt este lumina și taina.

Mai clar, cuvântul exprimă mai ales faptele de iubire ale lui Dumnezeu față de noi, ca apoi să mărturisească și faptele de iubire ale unui om față de ceilalți, fapte care, dacă lipsesc, cuvintele nu pot lega cu adevărat pe oameni, nu-i

mai ajută să-și comunică viața.

Iată de ce Evangelistul Ioan, după ce a numit pe Fiul lui Dumnezeu Cuvânt și a spus că prin El toate s-au făcut, dând de înțeles că El va face și toate cele necesare pentru măntuirea și viața lor veșnică, adaugă: „întru El era viața și viața era lumina oamenilor” (Io. 1, 4).

Căci cuvântul care îmi luminează cu adevărat sensul vieții este cel care mă duce la veșnică viață fericită în comuniune cu Dumnezeu. Si ce îmi luminează mai mult pe altul decât cuvântul lui, și ce cuvânt îmi arată mai mult iubirea față de mine, iubire care îmi luminează ținta spre care trebuie să înaintez spre fericirea veșnică, și mă scoate din nesiguranța rostului existenței mele, decât Cuvântul dumnezeiesc? De aceea, orice cuvânt, care îmi arată iubirea adevărată și mă îndrumă spre viață deplină și veșnică, este cuvântul luminii supreme. Dar cuvântul, care este cu adevărat așa, este Cuvântul Celui ce este prin fire Cuvântul adevărat sau izvorul cuvintelor. El este Cuvântul suprem ipostasiat, ipostasul vieții depline comunicate în forma înțeleasă de noi. Ca atare, El este Lumina prin excelență, Lumina prin Sine din eternitate. Si dacă este peste tot viață fericită, comunicată prin Cuvânt, nu poate să nu existe un izvor suprem al vieții, care se comunică prin Cuvântul prin excelență. Si El nu este singur, ci este cu altcăpătă din veci. Misterul de ultimă adâncime al existenței nu poate fi fără cuvânt. Deci Dumnezeu nu este numai ultimul adâncabîsul, deci neajuns, al existenței, ci are în Sine și puterea comunicării Sale prin cuvânt. Si Cuvântul prin care se comunică este Fiul Său, născut din Sine din eternitate. El este de aceeași fire, având aceeași adâncime și revelând pe Cel comunicat, fără să se confundă între ele.

Prin acest Revelator sau prin această lumină ipostatică iradiată din Tatăl, a creat Tatăl lumea. Prin El ca Cuvânt vorbea Dumnezeu în mijii, înainte de intruparea Cuvântului și, deplin, după

întruparea Lui. Căci prin ea a luat o formă sesizabilă de către om. și prin aceasta le aduce și viața veșnică, fiind Lumina iubirii.

E viața dumnezeiască revelatoare și comunicată, care prelungește Viața Sa și în trupul omenesc asumat și, prin el, în toti oamenii purtători de trup, care se deschid Lui.

Este o mare taină, cum este Fiul Cuvânt spiritual în Tatăl sau al Tatălui și către Tatăl. Poate o oarecare analogie avem în faptul că prooroci au în ei, în mod spiritual, cuvintele lui Dumnezeu, cuvinte pe care le traduc în cuvinte sonore. Tatăl trăiește cu un fel de cuvinte simțările iubitoare ale Sale către Fiul și ale Fiului către Sine, precum și Fiul trăiește astfel simțările iubitoare ale Tatălui în Sine și ale Sale către Tatăl ca Fiul. Dar cuvintele Cuvântului pot fi folosite de oameni nu numai spre luminarea lor și spre viață, ci și spre întuneric și moarte, când le refuză.

Căci Tatăl, creând prin Fiul pe oameni pentru o relație iubitoare, nu le impune oamenilor iubirea cu sila, ci ca un răspuns liber al lor. Iar acesta încamnă că ci pot să și refuze iubirea lor către Dumnezeu, că Tatăl și ca Fiul care i-a creat, iar după refuzul iubirii prin care au fost creați, le-a arătat iarăși o iubire care merge până la jertfa răstignirii aduse pentru ei de Fiul Tatălui ca Frate al lor. Si acest refuz al Cuvântului iubirii Fiului către ei se manifestă și în nefilosirea cuvintelor de iubire ce li s-au dat de către Dumnezeu Tatăl și Fiul, dar și între ei, sau în folosirea vicleană, mincinoasă a cuvintelor de iubire în relațiile lor reciproce. Cuvintele de iubire, comunicate lor prin prooroci de către Dumnezeu Cuvântul neintrupat, nu le mai socotesc că vin de la El, și, ca urmare, nesocotesc îndeînmul de a folosi cuvintele spre iubire, pus în fizicalor prin unitatea ei, folosindu-se de cuvinte mincinoase, îngelătoare. Astfel păcatul, ca nesocotire a vietii lui Dumnezeu, devin și o slabire a unității firii lor, ba chiar prilej de naștere și dezvoltare, între ei și în sănul firii lor, de porniri reciproce dușmanioase, datorită cuvintelor

neiubitoare ce și le spun. Această slabire a unității și pornire dușmanioasă ce se dezvoltă în firea umană, trăită concret în persoanele ei, are la bază egoismul sau iubirea de sine a acestora, egoism care e contrar unității firii lor. Această sfâșiere a firii prin voia proprie, egoistă, a oamenilor, ca urmare a ieșirii lor din unitatea în Dumnezeu, a deseris-o Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Dăm din aceste descrieri următoarele propoziții: „Iubirea convinge socotința noastră să procedeze potrivit firii, neopunându-se rațiunii firii, prin care toti, precum avem o unică fire, așa cum putem avea și o unică socotință (liberul arbitru) și o unică voință cu Dumnezeu și între noi, nu avem nici o despărțire de Dumnezeu și între noi, când prin legea harului înnoim legea firii în socotința noastră și o alegem ca regulă de viață. Dar e cu neputință ca cei ce nu s-au unit mai înainte cu Dumnezeu prin buna înțelegere și prin cuget drept să poată conveni între ei prin liberul arbitru. Căci la început îngelătorul diavol l-a înselat pe om prin răutatea violenței, îmbiindu-l prin momeala plăcerii însășitată cu iubire de sine, iar, prin aceasta, l-a despărțit pe om de Dumnezeu și pe noi întreolaltă, făcându-ne, prin alegerea socotinței proprii, să părăsim cugetul drept și să împărțim în felul acesta firea, lăind-o în multe opinii și închipuiri”.

Această dezordine în firea aflată în persoana mea și în unitatea firii, purtă de noi împreună, constă „într-o greșită folosire a puterilor ei”, iar aceasta își are una din cauze și în necunoașterea lui Dumnezeu sau, mai bine zis, în refuzul de a primi învățătura adeverată despre El. „Căci din neștiință răsare iubirea de sine. Iar din acesta răsare voința de stăpânire asupra celui înrudit după fire. Si din aceasta, reaua folosire a puterilor firii” (Epistola către Ioan Cubicularul, Despre iubire, în vol.: „Sfântul Maxim Mărturisitorul, Scrisori, trad. de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae”, 1990, p. 29, 30, 31).

Această lipsă de cunoștință a lui

Dumnezeu și a voii Lui echivalează cu o lipsă a primirii lumini venite de la Dumnezeu, îndeosebi prin cuvintele Lui dinainte de întruparea Cuvântului, prin prooroci, după aceea prin cele folosite de către însuși Cuvântul lui Dumnezeu, prin însușirea firii noastre.

Dar nu numai prin cuvintele noastre însușite direct a căutat Dumnezeu Cuvântul întrupat să întăriască și să scape firea noastră imbolnavită de dezordinea și, ca urmare, de moartea venită în ea, prin despărțirea ei de Dumnezeu, izvorul vieții, ci și prin ridicarea ei din păcat, prin asumarea ei de către El însuși, din Fecioara, și prin biruința morții, ca unul ce a primit-o fără să se afle vinovat de păcat. Această stare mantuitoră n-a putut fi primită de firea omenească din celelalte persoane, fără comunicarea cu Cuvântul întrupat, prin lumina adusă de El prin faptele mantuitoare, prin pilda, prin puterea și cuvintele Lui.

Dar însăși starea înălțată din păcat a firii noastre și scăparea ei de moarte în El însuși, este totodată o stare de lumină. Căci în starea de înviere fericită pentru veci se descoperă sensul existenței oamenilor și al lumii, cu care sunt legați.

Dar mai înainte trebuie să vorbim despre legătura între moarte și întuneric ca opuse luminii. Iar în legătură cu acestea și despre faptul că scăparea de primele a fost adusă omenirii de Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu prin întrupare, dar pe baza capacitatii și demnității date omului de Dumnezeu prin creație de a se face însuși Fiul lui Dumnezeu om și de a patimi pentru oameni. Dumnezeu însuși i-a dat omului calitatea de a îplăcea Lui să se facă om și să scape umanitatea de moarte, rămânând și El ca om viu, nemuritor în veci și într-o comuniune veșnică cu oamenii, dar, ca să poată face El aceasta, a trebuit să se nască din Fecioară.

Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae

SFÂNTA LUMINĂ DE LA IERUSALIM

Venirea Sfintei Lumini în mod suprareală la Mormântul Domnului este o minune dumnezeiască necuprinsă de mintea noastră, care se repetă din an în an, în Sâmbăta Mare, de aproape 20 de veacuri. Este cea mai mare minune din zilele noastre văzută atât de credincioși, cât și de necredincioși. Este minunea care sănseste toată mintea și dovedește oamenilor până la sfârșitul veacurilor că Hristos, Lumina lumii și Mântuitorul sufletelor noastre, a inviat din morți a treia zi, dărind tuturor viață veșnică.

Sâmbăta mare a Paștelui e ziua în care de la primele ore ale dimineții, în Biserica Învierii Domnului din Ierusalim și mai cu seamă în Sfântul Mormânt se sting, rând pe rând, toate candeletele. Pe piatra de deasupra Sfântului Mormânt se așeză vată curată, apoi, în prezența paznicilor, câțiva politiști civili necreștini - un arab, un turc și o persoană din partea statului Israel, se sigilează ușa Sfântului Mormânt. Aceasta nu înainte de a se fi cercetat fiecare colțisor pentru a înălătură orice sursă ce ar putea produce sau întreține focul. Apoi se sting toate luminile și se pecetează ușa Sfântului Mormânt cu două mari pecete, benzi de pânză albă cu ceară și sigilii la capete, în formă de X. În jurul orei 12, în timp ce preoții stau la vohod de la altarul Bisericii Învierii până la Sfântul Mormânt, patriarhul se dezbracă de omofor, de sacos și de mitră, și rămâne numai în stihar alb, cu epitrahil, mânecuțe și brâu. Apoi este condus de doi diaconi și de eclesiarhul bisericii în fața Sfântului Mormânt. Aici, mai întâi este controlat peste tot de politiști necreștini, în prezența reprezentanților oficiali armeni, romano-catolici și copti, să nu aibă vreo sursă de foc. Apoi patriarhul desigilează ușa Sfântului Mormânt, prin ruperea peceteilor și intră în prima încăpere, numită „Capela Îngerului”, însoțit, după tradiție, de un arab musulman. Diaconi și eclesiarh rămân afară, la ușă. Ceara de la cele patru sigilii se adună într-o cupă de argint și se duce la altar, unde se pastrează până la Paștele anului următor.

Patriarhul intră apoi în a doua încăpere și înginunciază în fața lespedei Sfântului Mormânt, iar musulmanul rămâne în Capela Îngerului și supraveghează. Se sting toate lumânările, candeletele, luminile, în biserică se face o mare tăcere.

În jurul Sfântului Mormânt totul zace în întuneric. Patriarhul se roagă profund preț de câteva minute, credincioșii așteptând emociionată săvârșirea minunii. La un moment dat, de sus, din marea cupole a bisericii se coboară o lumină alb-albăstruie, foarte puternică. În multime se aud rugăciuni și strigăte de emoție în toate limbile. E imposibil de descris ce se întâmplă în aceste momente în biserică. Lumina intră în Sfântul Mormânt, iar pe lespedea de piatră se formează o rouă de lumină alb-albăstruie care aprinde vata. Deși arată ca și lumina unui foc, totuși timp de câteva minute nu arde ca o flacără obișnuită. Patriarhul pună vata aprinsă în cupe de aur după care aprinde două buchete mari de căte 33 de lumânări.

Îeșind cu ochii scăldăți în lacrimi în fața mulțimii extaziate și nerăbdătoare ce așteaptă cu mâinile întinse, Patriarhul strigă de trei ori către acesta: „**Veniți de la lumenă!**”. În chip minunat se aprind singure și candeletele de argint aflate deasupra Sfântului Mormânt. Lumina se întinde ca un val, dintr-o dată, întreaga biserică fiind scăldată în lumină. Clopoțele încep să bată, iar credincioșii se bucură de Dumnezeiasca Lumină primită, într-o întrare fantastică. Lumina a primit lumina din cer, Lumina cea Adevarată.

Anul acesta, sărbătoarea Sfintelor Paști în România s-a bucurat de o binecuvântare deosebită prin aducerea Luminii Sfinte de la Ierusalim. Astfel, aproape toate bisericiile din cuprinsul Patriarhiei Române au avut în noaptea Paștilor Lumină Sfântă de la Ierusalim.

Delegația Patriarhiei Române s-a întâlnit sămbătă, 18 aprilie 2009, cu Patriarhul Teofil al Ierusalimului, de la care a luat binecuvântare și a participat la slujba Vecerniei mari, oficiată la Ierusalim în jurul prânzului. În cadrul acestei ceremonii liturgice are loc coborârea Sfintei Lumini peste Mormântul Domnului. Lumina Sfântă, dăruită de Dumnezeu ca semn al iubirii Mântuitorului pentru cei ce cred în dumnezeierea și în Învierea Lui, adusă de această delegație, a ajuns în cursul serii mai întâi la București, pe Aeroportul „Henri Coandă”, unde a fost întâmpinată de numeroase delegații ale eparhiilor din cuprinsul Patriarhiei Române între care s-a aflat și delegația Episcopiei Giurgiului.

Astfel, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Ambrozie, Pcv. Protos. Mihail Muscariu, Starețul Mănăstirii Comana, alături de Domnul Netejor Lucian și Domnul Ciumberică Aurel, membrii în Adunarea Eparhială, au format delegația Episcopiei Giurgiului care a adus darul Sfintei Lumini pentru fiecare parohie din cuprinsul eparhiei. Sfânta Lumină a fost primită la Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului” din mun. Giurgiu, de către Preasfințitul Părinte Ambrozie, prin oficierea unei ceremonii speciale și a unei rugăciuni de mulțumire, prilej cu care Preasfințitul Părinte a vorbit despre, minunea venirii Sfintei Lumini la Ierusalim care are loc în fiecare an pentru întărirea tuturor în credință și în iubirea față de Hristos Cel Inviat.

Văzută ca un simbol al luminii netrecătoare, lumina necreștină, slava împărăției cerurilor, lumina lumânării semnifică credința în Dumnezeu, Creatorul lumii și Mântuitorul ei, Hristos, prin care Dumnezeu-Tatăl a creat întreg universul. Lumânarea purtată în mână la sărbătoarea Învierii este simbol al Evangheliei lui Hristos iar toată învățătura Lui este concentrată în lumânarea Învierii, în fața de Paști. Toată pacea lui Hristos și toată bucuria vietii duhovnicești este exprimată prin lumânare căci: „**Întru El era viața și viața era lumina oamenilor. Si lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.**” Ioan 1, 4-5

Redacția

PENTICOSTARUL - PERIOADĂ LITURGICĂ ȘI CARTE DE CULT

"Penticostar: o, carte veselitoare! Și decât toate cărțile mai poftită. O, carte neprețuită! Și decât aurul cel lămurit mai strălucită. Cincizecimie, carele în sine-ți cuprinzi numai pre cele cincizeci de zile mai veselitoare ale anului și tăinuit urăti pre începătura vieții cei fără de moarte, pre veselia cea pururea fiuțoare a slavei cei veșnice, pre veacul cel fără de sfârșit, pre cel după învierea cea de obște așteptat și de-a pururea cu Dumnezeu fiitor [...]"

O, carte aurită! Tu, ivindu-te, risipești toată întristarea sufletelor și Biserica lui Dumnezeu se umple de lumină și de strălucire. Tu, arătându-te, gonești toată posomorârea fețelor ce se pricinuiesc din întristarea inimilor celor obidite de lacrămi și de amărăciune. Tu pre toți credincioșii îi chemi ca de obște să se veseliească. Tu de obște tuturor le dai bune nădejdi de mântuire. Tu chemi și pre drepti și pre păcătoși și pre cei ce s-au înfrânat și s-au postit și pre cei ce s-au lenevit și nu s-au postit, ca toți dimpreună să se bucure și să se veseliească. O, carte cu multe nume împodobită! Tu, arătându-te, indată trâmbițezi pre învierea lui Hristos: Hristos a înviat!".

Cu aceste cuvinte începea Mitropolitul Veniamin Costachi, la anul 1834, înainte-cuvântarea la ediția tipărită a Penticostarului în Mănăstirea Neamțu. Aceasta, folosind „limba vechilor cazanii”, prezintă relația dintre Penticostar și spiritualitatea ortodoxă, sau, mai precis, spiritualitatea cuprinsă în Penticostar. Pornind de la fragmentul citat, ne propunem să subliniem câteva considerații generale asupra Penticostarului.

Penticostarul este perioada dintre Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Duminica tuturor Sfinților (duminica de după Cincizecime), adică perioada de bucurie a Bisericii pentru Învierea, Înălțarea la cer a Domnului Hristos și pentru Pogorârea Duhului Sfânt. Tot Penticostar se numește și cartea de slujbă care cuprinde toate rânduielile liturgice din această perioadă. Numele

Penticostarului, „Pentikostarion”, î se trage tocmai de la perioada ale cărei cântări le cuprinde, numită cincizecime, iar în grecește „pentikosti”.

Penticostarul mai poartă numele de „Triod înflorit” pentru că și el are trei și patru cântări ca și Triodul. În timpurile vechi, întrebunțarea Penticostarului se începea din ziua în care se terminau serviciile patruzecimii, adică la Învierea lui Lazăr sau, mai vârstos, de la Duminica Florilor. El conține „cântările de veselie ale Învierii lui Hristos în care se vădește pretutindenea bucuria cea mare a creștinului”, cântările pentru slujbele praznicului Înălțării și pentru cel al Rusaliilor, precum și pe cele ale duminicilor și tuturor zilelor acștei perioade.

În forma și cu cuprinsul de astăzi, Penticostarul nu are decât câteva sute de ani. „Autorul” Penticostarului este Biserica, sub ocrotirea și în slujba cărcia au ostenit toți imnografi care și-au adus aportul la alcătuirea cărților de slujbă de care ne folosim noi astăzi pentru a-L preamări pe Dumnezeu.

Între cei care au compus imne și canoane ce intră în componența Penticostarului, putem să-i amintim pe: Roman Melodul, Anatolie, Andrei Criteanul, Cosma de Mayuma, Gheorghe Nicomideanul, Nichifor Calist Xantupol (sec. XIV.), acesta din urmă fiind autorul Sinaxarelor Triodului și Penticostarului. Autorii multor imne rămân necunoscuți, iar unii din cei menționați nu pot fi sigur identificați. Acesta este și cazul celui căruia i se atribuie în

cea mai mare măsură alcătuirea Penticostarului. Despre acest imnograf stim sigur că se numea Iosif și că a trăit în secolul al IX-lea. Unii spun că este vorba de Iosif Studitul, arhiepiscopul Tesalonicului (+830), fratele Sfântului Teodor Studitul. Ei susțin că ucenicii lui Teodor Studitul, sub cârmuirea lui Iosif, fratele Sfântului Teodor „au alcătuit Triodul cu slujba Marei Post, precum și Penticostarul cu cântările de la Paști până la Rusaliile”. Alții spun că este vorba despre Iosif Scriitorul de Cântări (+883), monah de origine siciliană care a trăit la Constantinopol și a întrecut pe toți scriitorii de cântări bisericești en multimea imnelor pe care le-a

compus.

În forma sa ultimă, aşa cum se prezintă azi, Penticostarul a ajuns abia în secolul al XIV-lea (când i s-au adăugat Sinaxarele), după această dată el nemaiînălțind modificări esențiale. În țara noastră, Penticostarul a ajuns relativ târziu, și, ca toate cărțile de cult, mai întâi în limba slavonă. Primul Penticostar slavon tipărit la noi în țară (în același volum cu Triodul) a apărut sub numele de „Triod-Penticostar” în anul 1550.

În limba română, Penticostarul a văzut lumina tiparului în anul 1743. În acest an, el era tipărit la București de mitropolitul Neofit, traducerea din grecește fiind făcută de Ianachie Vtori, și la Râmnice unde fusese tradus de episcopul Damasechin Dascălul, și era tipărit de urmașul acestuia, episcopul Clement. Remarcăm faptul că traducerea Penticostarului nu s-a făcut din slavonă, ci din grecă. De la această dată, edițiile au fost tot mai numeroase, Penticostarul, ca toate cărțile de cult, de altfel, s-a răspândit în întreaga țară, astfel că tot cel ce are urechi de auzit poate să asculte strigătele de bucurie ale Bisericii care vestesc pretutindeni Învierea Mântuitorului, precum și toale celelalte lucruri cuprinse în Penticostar.

Structura

Penticostarul este una din cele trei cărți de cult ce se folosesc în Biserică în cursul unui an bisericesc (Octoiul Triod și Penticostar), având o structură asemănătoare cu celelalte două cărți, cuprinzând (în special) cântările pentru slujbele de la Vecernie și Utrenie. El începe cu cântările slujbei de la Sfintele Paști, ce se continuă în toată Săptămâna luminată, și se încheie cu cântările slujbelor din Duminica Tuturor Sfinților.

În Penticostar avem cântările pentru slujbele a trei mari praznice împărătești. La început, se găsesc cântările rânduite pentru slujbele de la Sfintele Paști. Mergând pe firul Penticostarului, după patruzeci de zile de la Paști se găsesc cântările slujbelor de la Înălțarea Domnului, iar la cincizeci de zile, cele pentru slujbele de la Pogorârea Duhului Sfânt. Aceste trei mari sărbători sunt cele care dau tonul pentru întreaga perioadă a Penticostarului.

De la Duminica Tomei până la Înălțarea la cer a Domnului, Biserica ne înfățișează starea măririi dumnezeiești a lui Hristos, repetând în toate aceste zile multe cântări și rânduieri de la Paști, care ne țin în atmosferă de gând la Învierii lui Hristos.

De la Duminica Tomei până la Înălțarea la cer a Domnului, toate rânduielile bisericesti încep și se termină cu cântarea întreită a Troparului Învierii. La Vecernie și Utrenie există unele modificări, în sensul că la Vecernie, în toate sămbetele, se cântă stihurile Paștilor cu stihurile lor (în afară de Sâmbăta Tomei), iar Utrenia se începe cu: „Slava Sfintei și Celei de o Ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi”,

după care se cântă de trei ori: „Hristos a înviat...”, continuându-se apoi cu: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu...” La Sfânta Liturghie se cântă în locul axionului „Cuvine-se cu adevărat” irmosul cântării a nouă a Paștilor - „Îngerul a strigat”, cu stihira „Luminează-te, luminează-te...”, iar după împărășire, în loc de „Văzut-am lumina eea adevărată...” și „Fie numele Domnului binecuvântat...”, se cântă Troparul Paștilor.

Duminicile dintre Sfintele Paști și Înălțarea Domnului, pe lângă aceea că vestesc Învierea lui Hristos, sunt consimțite și amintirii unor întâmplări și persoane deosebite, care sunt obiectul slujbelor dumnezeiești din această perioadă. De la sărbătoarea Înălțării Domnului la cer până la Cincizcime, Biserica ne pune în atenție cele în legătură cu praznicul Înălțării. În duminica din această perioadă se face prăznuirea celor 318 Părinți de la primul Sinod ecumenic de la Niceea. În această perioadă, sfintele slujbe înregistrează o diferență caracteristică. În tot acest răstimp nu se rostește rugăciunica „Împărate Cereșc”, care se va rosti doar la Pogorârea Sfântului Duh și, de atunci, în tot cursul anului bisericesc, la începutul tuturor slujbelor. Cu prima Duminică după Pogorârea Sfântului Duh - „A Tuturor Sfinților”, se încheie slujbele cuprinse în Penticostar, începând perioada Octoiului.

Specificul Penticostarului

Dacă Triodului îi este specifică pocăință, efortul omului în căutarea lui Dumnezeu, Penticostarul încununează acest efort, prezentându-l pe Dumnezeu în ipostaza în care El se pleacă spre om pentru a-l face pe acesta părță darurilor Sale. Observăm încă o dată strânsa legătură Triod-Penticostar, care explică foarte bine faptul că cele două cărți de cult au format mult timp, un singur corp. În perioada Postului Mare, omul se supune unui îndelungat efort ascetic, dar întreaga pocăință pe care el o face în acest timp, este însotită de nădejde, de speranță că efortul lui va fi încununat, ori această bucurie a încununării învăluită de-a dreptul creștinătatea în noaptea Paștilor, când Penticostarul vestește întregii lumi Învierea lui Hristos, chemând întregul univers să se împărtășească de bucuria cea mare a Învierii Domnului. În ultima duminică a Penticostarului, Biserica îi are în atenție pe toți sfintii din toate timpurile, mărturie a conlucrării omului cu darul pe care Dumnezeu î-l dă neconțenit. Sfinții sunt o mărturie a unității, a bucuriei din Împărația lui Dumnezeu deschisă prin Înviere, la ospătul căreia suntem invitați toți pentru a ne desfăța de împreună petrecerea cu Dumnezeu.

ÎNVIEREA LUI HRISTOS - ARVNNA ÎNVIERII NOASTRE

Perioada sfântului și marelui post al Păresimilor care a trecut și în mod deosebit, săptămâna sfintelor patimi ale Mântuitorului Iisus Christos, a fost prilej de interiorizare a noastră, de cercetare lăuntrică a cugetelor și simțurilor noastre, participând cu emoție și evlavie la fiecare istorisire din patimile Sale și cutremurându-ne de suferința Sa prieinuită de neințelegere menirii Sale pe pământ de către noi. Cruzimea arătată de iudei, care strigau: „Răstignește-L! Răstignește-L!” (Ioan 19, 6), ne însărcină, iar cuvintele Mântuitorului ne înduiosează: „Poporul Meu ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu ce am făcut vouă? Și eu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit...”. Toate aceste suferințe le-a primit Mântuitorul ca să se împlinească cele spuse de profeti, care au proorocit nașterea, patimile, moartea și învierea Sa din morți.

Prin Învierea lui Iisus Christos s-a împlinit ceea ce avea să spună mai târziu Apostolul neamurilor: „Lucrarea pnterii tăriei lui Dumnezeu a arătat-o în Iisus, seculându-L din morți și așezându-L de-a dreapta Sa intru cele creștini, mai presus decât toată domnia și stăpânirea și puterea și dregătoria și decât tot numele ce se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1, 19-21).

Vestită prin prooroci, Învierea Domnului a devenit o fericită nădejde a tuturor celor ce se închină viului și adevăratului Dumnezeu și viețuiau în aşteptarea venirii lui Mesia,

Aceștia erau încredințați că Fiul lui Dumnezeu întrupat va răbdă pătimiri pentru noi și pentru a noastră mântuire, iar prin moarte va trece așa cum trecem noi un prag oarecare. Psalmistul David, cu sute de ani înainte de plinirea vremii, știa din descoperire de Sus că Dumnezeu nu va îngădui ca trupul lui Mesia să vadă stricăciune (Psalmul 15, 10). Proorocul Isaia a descris chipul lui Iisus din timpul patimilor ca și cum îl vedea atunci, ca un contemporan, ca un martor ocular care scrie după ce toate său întâmplă: „Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni, om al durerilor și cunoșător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi față; disprețuit și nebăgat în seamă...”. Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat” (Isaia 53, 3-5).

Bucuria Învierii Domnului a străbătut de la o margine la alta a Ierusalimului și chiar străjerii mormântului au devenit mărturisitori ai ridicării lui Iisus Christos din morți (Matei 28, 11). De aceea, vestea Învierii s-a întins până la marginile lumii și până la noi, cei de peste veacuri. Credința în Învierea Mântuitorului nostru Iisus Christos este întărită de mărturii puternice și convingătoare ale martorilor oculari și transmise nouă de Sfintele Evanghelii. Ele stau de-a pururea ca niște faruri luminoase, povătuind sufletele credincioșilor pe calea vieții sfinteniei și a nemuririi, arătând că Iisus a inviat cu adevărat din morți, așa cum a spus mai înainte. Dovezile cele mai importante despre învierea Mântuitorului, pe care ni le oferă Sfânta Scriptură, sunt

arătările Sale, care au avut loc în diferite împrejurări, timp de patruzeci de zile, cât a mai petrecut pe pământ, după Învierea Sa, așa cum ne relatează Sfântul Evanghist Luca (Fapte 1, 3). O veche tradiție biserică afirmă stăruitor că, după Înviere, Mântuitorul S-a arătat Preacuratei Sale Maici. Iar ea, când l-a văzut viu, umplându-se de bucurie, a strigat: „Fiul meu și Dumnezeul meu, măresc Înviera Ta cea mai presus de cuvânt!”.

Maria Magdalena, însă, la început nu l-a recunoscut pe Iisus, cu toate că „l-a văzut stând în picioare” aproape de ea; dar când l-a auzit rostindu-i numele, a grăbit și ea zicând: „Rabunil!” adică „Învățătorule!” (Ioan 20, 14, 16).

Pe celelalte femei care mergeau să vestească pe uenici că îngerul Domnului le-a spus că „Iisus a inviat” și merge în Galileea unde vor putea să-L vadă, întâlnindu-le pe cale, Mântuitorul le-a lăsat să-l cuprindă „picioarele și să se închine Lui”, pentru a întări convingerea lor în Înviera Lui cu trupul (Matei 28, 9). În aceeași zi, adică duminica, în ziua Învierii, Mântuitorul S-a arătat lui Cleopa și Luca, pe calea de la Ierusalim la Emaus. Ei însă nu l-au recunoscut decât la masă, când „luând El pâinea a binecuvântat și frângând le-a dat lor...”. Dar, indată ce a fost recunoscut, El „s-a făcut nevăzut de lângă ei” (Luca 24, 31). Apoi, în timp ce Cleopa și Luca istoriseau cum au recunoscut pe Mântuitorul la frângerea pâinii, deodată El s-a arătat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”. În loc să se bucură, aceștia său însărcină să arăte mâinile și picioarele Sale străpunse de cuie și să mânânce în

față lor pentru a-i încrește că este El. Ultima umbră de îndoială din sufletele uceniciilor cu privire la inviere s-a risipit atunci când Toma a mărturisit că Iisus este Domnul și Dumnezeul nostru.

Acest praznic, an de an, refinoiește bucuria și ne face să cugetăm mai mult la roadele binefăcătoare ale Învierii Domnului, pentru că este scris: „Dacă nu este invicere a morților, nici Hristos n-a inviat și dacă Hristos n-a inviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră” (I Corinteni 15, 13). Prin Învierea Mântuitorului Hristos avem temeiul, chezăria că și noi vom invia. În felul acesta se arată marea valoare, marea prețuire pe care o avem înaintea lui Dumnezeu, noi fiind chemați nu numai la viață acăsta pământească, ci și la viață care nu se va sfârși în veci, despre a cărei frumusețe Sfântul Apostol Pavel ne spune că „ochiul n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici la inimă omului nu s-a suț” (I Corinteni 2, 9).

Învierea este descooperirea „vieții de veci care era la Tatăl și s-a arătat nouă”, cum mărturisește Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan. De aceea, Fiul lui Dumnezeu a și coborât la noi, pentru a ne dărui slava vieții desăvârșite, a invierii, pentru a ne izbăvi din păcat și moarte, prin puterea invierii. Cel Unul-Născut din Tatăl ca Dumnezeu s-a făcut acum și Cel Întâi născut din morți, ca Om, și așa ne descooperă invierea, iar prin Înviere ne oferă o nouă slavă, o nouă creație, un nou dar dumnezeiesc: darul vieții de veci. Pentru care fapt, Biserica și preamărește această zi a Învierii, ca o „aleasă și sfântă zi, cca dintâi a săptămânii, împărăteasă și doamnă, praznic al praznicelor și sărbătoare a sărbătorilor”. Iar Sfântul Vasile cel Mare o asemănă cu ziua cea dintâi a creației, a facerii lumii, în care vede „chipul veșniciei, pârga zilelor, pe cea de o vîrstă cu lumina, sfânta duminică, aceea pe care Domnul a cinstit-o prin

invierea Sa”³.

Începutul unei alte vieți veșnice! Aceasta este nouitatea invierii lui Hristos. Iar aceasta ne arată că invierea Sa nu mai înseamnă revenirea la viața cea de mai înainte, la „firea cea veche”, ca de pildă în invierea lui Lazăr, a fiului văduvei din Nain sau a fiicei lui Iair. În invierea Domnului are loc un fapt cu totul nou. Pe de o parte, simplu vorbind, are loc moartea morții, așa cum mărturisește și Biserica la Paști: „S-a sculat Domnul, omorând moartea, că este Fiul lui Dumnezeu”. Pe de altă parte, se săvârșește o înnoire din temeiuri și vieții. Începe un alt mod de viață: viață veșnică⁴.

Prin inviere, Hristos ne-a adus bucuria vieții veșnice: nemurirea. Aceasta a fost misiunea Lui: căstigarea pentru ființa umană a invierii, a nemuririi, căci „precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor invia” (I Corinteni 15, 22). „Învierea Sa din morți este pentru neamul muritor un început la viață veșnică”, adaugă Sfântul Grigorie de Nyssa. Bucuria Paștilor este și bucuria invierii noastre, pentru că El „a inviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4, 25). Dumnezeu, „prin Învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a renăscut pe noi din nou spre nădejde vie” (I Petru 1, 3), serie Apostolul Petru. Hristos ne spune părintele Dumitru Stăniloae este începătura pentru toți care cred în invierea Lui, pentru întregul univers, care actual bolește. Viața cea nouă nu este numai promisiune, ci este în El realizată, prezentă. Noi trăim mai departe în istoric, dar cu ochii credinței și ai speranței spre El, spre viață cea adevărată, deplină, ultimă și fără de moarte⁵.

Ziua aceasta numită „Sărbătoare a sărbătorilor” și cantată atât de sugestiv în Canonul Învierii: „Ziua Învierii, popoare, să ne luminăm! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos-Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință”, este atât de sfântă și

încărcată de bucurie, pentru că astăzi, poarta cernului, care fusese închisă oamenilor, a fost deschisă de Hristos tuturor celor ce-l mărturisesc. Din acest motiv, înviceră Domnului își revărsă luminile peste întreg anul bisericesc, peste întreaga noastră viață religios-morală, toată învățătura Bisericii noastre sprijinindu-se pe marele adevăr al Învierii Mântuitorului Hristos și a noastră a tuturor. Pentru aceea colinda de Paști cântă așa frumos:

Astăzi ziua Învierii,
Părăsirea întristării
Zi de mare bucurie
Creștinilor să le fie

Fiul lui Dumnezeu Hristos,
Carele din iad ne-a scos
Cu mărita Înviere
Ne-a dăruit mângâiere”.

*Pr. Drd. Asist
Nicușor Beldiman*

¹ Antifonul al 12-lea din *Sfârșita Sfintelor și Mântuitorilor Patimi*, în *Triod*, EIBMO, București, 2000, p. 609.

² Irmosul Cântării a 8-a de la *Utreria Învierii din noaptea Sfintelor Paști*, în *Penticostar*, EIBMO, București, 1999, p. 21.

³ Sf. Vasile cel Mare, *Omulii și cuvântări*, EIBMO, București, 2004, p. 43.

⁴ Pr. Prof. Dr. Constantin Galeriu, „La a doua zi de Paști”, în *GBis* 3-5/1980, p. 307.

⁵ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, „Înviera Domnului și importanța ei universală”, în *Ortodoxie și Românism*, 1992, p. 274.

⁶ Irmosul Cântării 1 de la *Utreria Învierii din noaptea Sfintelor Paști*, în *Penticostar*, EIBMO, București, 1999, p. 16.

⁷ Gheorghe Brăzu, *Colinde*, Ed. „Fundației Culturale Române”, București, p. 453.

VIZITA ALTEȚEI SALE REGALE, PRINCIPELE RADU DE ROMÂNIA ÎN EPISCOPIA GIURGIULUI

Si anul acesta Episcopia Giurgiului s-a bucurat de prezența unor oaspeți de seamă care s-au alăturat credincioșilor în drumul pregătitor spre slăvitusul praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Vizita Altetăi Sale, Prințul Radu împreună cu alți membri ai Casei regale de România a venit să confirme faptul că vechiul ținut al Vlașcăi păstrează încă intactă tradiția ospitalității. În Joia Săptămânii Patimilor, la ceas de seară, Altetă Sa împreună cu Preafericitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului a asistat la Denia celor Douăspăzece Evangelii, săvârșită în Catedrala episcopală „Adormirea Maicii Domnului”. Cu această ocazie, aleșii oaspeți au putut cunoaște tradițiile giurgiuvene legate de Săptămâna Patimilor, între care, trebuie să amintim obiceiul credincioșilor de a împodobi Sfânta Cruce în Joia Mare cu ștergare tradiționale și ghirlande de flori, amintind de giulghil Mântuitorului și de mirodeniile cu care trupul Său a fost uns după coborârea de pe Sfânta Cruce.

În cuvântul de întâmpinare, Preafericitul Părinte Ambrozie a ținut să evidențieze atât importanța unei astfel de vizite pentru credincioși giurgiueni, cât și faptul că prezența familiei regale a României în Episcopia de la malul Dunării tinde să devină o tradiție. Dacă prima vizită, în anul 2008, la sărbătoarea Paștelui, a fost pusă sub semnul dorinței de cunoaștere reciprocă și de apropiere față de poporul drept credincios din aceste ținuturi, iată că reîncrera acestui moment și în 2009 vine să confirme comununica ce s-a creat între distinși oaspeți și locuitorii cetății Giurgiului.

După terminarea slujbei Altetă Sa s-a retras la mănăstirea Comana, unde a zăbovit pentru reculegere și rugăciune, ducând totodată cu sine impresia vie a primirii călduroase cu care a fost întâmpinat de către toți credincioșii acestor plăuri.

Biroul de presă al Episcopiei Giurgiului

PALATUL ELISABETA

HRH The Princess Helen of Romania
H.E. Alexander Nixon
4 Sycamore Terrace,
Haswell,
Durham,
DH6 2AG.

21st April 2009

Prea Sfântul Părinte AMBROZIE Episcop al Giurgiului
Str. Portului, Nr. 13
Giurgiu, 080015.

My dear Grace,

I wish to thank you for the kindness and hospitality you extended to me when I visited your residence with my brother in law A.S.R. Prince Radu.

My wife, A.S.R. Principessa Elena was deeply touched to learn that you had given us a beautiful sanctuary lamp, which we will hang before an icon of Our Lady which once belonged to M.S. Regina Mama Elena. Thank you so much for your generosity.

I wish you a very happy Easter and remain,

Yours sincerely

Alexander -

Alexander Nixon

PALATUL ELISABETA, SOI. KISELEFF NR. 28, 011367, BUCUREȘTI - ROMANIA

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI MARE MUCENIC GHEORGHE, SĂRBĂTOAREA CETĂȚII GIURGIULUI

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe ocupă în sufletele giurgiuvenilor un loc aparte: este sărbătoarea ocrotitorului orașului lor. An de an festivitățile prilejuite de acest eveniment implică întreaga suflare a cetății, o antrenează în multitudinea de evenimente spirituale și culturale menite să marcheze acest moment de neagrăită bucurie.

Anul 2009 a reprezentat din acest punct de vedere o continuare a tradiției sărbătorii cetății. Episcopia Giurgiului s-a implicat într-un mod în pregătirea acestui eveniment de maximă intensitate pentru credincioșii săi, oferindu-le un răgaz duhovnicesc binemeritat, departe de agitația și tumultul cotidian.

În seara zilei de 22 aprilie, Preasfințitul Părinte Ambrozie, însotit de membrii administrației eparhiale a participat la slujba vecerniei, săvârșită la Biserica „Sfântul Gheorghe” din centrul

vechi al Giurgiului. Numeroși credincioși prezenți la slujbă au putut să audă nu doar frumoasele cântări ale elevilor seminaristi, ce au dat răspunsurile la strana, ci și cuvântul de învățătură al arhipăstorului lor. Îndemnul la o

viață curată și la credința neclintită în valorile Ortodoxiei a fost cu atât mai actual cu cât trăim într-o lume tot mai confuză și mai străină de adevărata repere spirituale.

A doua zi, pe 23 aprilie, orașul era pregătit să-și cinstească astăzi cum se cuvine ocrotitorul. Primul popas a avut loc la noua biserică, ridicată alături de teatrul de vară, unde Preasfințitul Părinte Ambrozie și Preasfințitul Iacob, episcop vicar al Mitropoliei de Russe au săvârșit slujba de sfințire a noului lăcaș. Cu această ocazie, biserică a primit hramurile „Nașterii Maicii Domnului” și al „Sfântului Andrei Apostolul românilor”. În prezența oficialităților orașului, lăcașul a primit strălucirea binecuvântării

Preasfinției Sale o frumoasă icoană, lucrată în mozaic, a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe și o candelă de mare preț, menită să țină aprinsă în permanentă flacără

credinței și a deschiderii față de viață și valorile Bisericii.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa a readus înaintea credincioșilor modelul exemplar al vieții Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, amintindu-le totodată, de faptul că sfințenia nu este doar apanajul trecutului, ci adevărata realitate a prezentului, lumina că către care fiecare dintre noi trebuie să tindem. În ultimă instanță, finalitatea acestui vieții nu este una materială, ci profund spirituală, duhovnicească, în care toți, uniti prin aceeași credință și dragoste frâtească, vom da bun răspuns înaintea Dreptului Judecător. De asemenea, Preasfințitul Iacob, episcop vicar de Russe, a transmis credincioșilor giurgiuveni binecuvântările Înaltpreasfințitului Părinte Neofit, mitropolitul de Russe și totodată a admirat dragostea și grijă cu care întregul oraș s-a pregătit pentru sărbătoarea ocrotitorului său.

**Pr. Nicușor Pușlea
Consilier Administrativ**

dumnezeiești, deschizându-și larg porțile și primind pe toți credincioșii ce au venit să se închine la sfântul altar. Pe tot parcursul zilei, părinții slujitori, P.C. Marius Constantin Jica și P.C. Gabriel Găulea au fost alături de credincioșii dormici să intre și să se bucur de frunusetea noii biserici.

După săvârșirea slujbei de sfințire, întregul sobor, însotit de sute de credincioși s-a îndreptat în procesiune spre Catedrala episcopală „Adormirea Maicii Domnului”. La ceas de sărbătoare Preasfințitul Părinte Ambrozie a lăsat daruri bogate atât preoților vrednici din cuprinsul eparhiei, acordându-le distincția de iconostavrofor, cât și tuturor celor care au sprijinit activitatea Bisericii. Cu acest prilej, domnul primar Lucian Iliescu a primit din partea

ACTUALITATEA EPARHIALĂ

SLUJIRE ARHIEREASCĂ LA MĂNĂSTIREA „SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE” DIN MUNICIPIUL GIURGIU

În Duminica a V-a din Postul Mare (a Cuvioasei Maria Egipteanca), Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, înconjurat de părinți consilieri de la Centrul eparhial, de părinți protopopi și de părinți stareți, a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierescă la Mănăstirea „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din mun. Giurgiu, cu prilejul împlinirii a 3 ani de la întronizarea Preasfinției Sale în demnitatea de Episcop al Giurgiului, dar și cu prilejul celui de al doilea hram al mănăstirii.

Cu această ocazie, Preasfinția Sa a hirotonit întru preot pe PC. Diacon Anghel Paul, pe seama parohiei Goleasca, Protoieria Bolintin. La finalul Sfintei Liturghii, PC. Pr. Buga Constantin, Vicar Administrativ, a evocat activitatea deosebită în plan pastoral-misionar, cultural și social filantropic a Preasfințitului Părinte Ambrozie în cei 3 ani de la întronizarea în demnitatea de episcop al nou înființatei eparhii a Giurgiului. În cînvîntul de învățătură adresat celor prezenți, Preasfinția Sa a vorbit despre viața pilduită a Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, o femeie păcătoasă și decăzută moral, care a reușit prin pocăință sinceră să ajungă la desăvârsire. De asemenea, Preasfințitul Părinte a subliniat importanța pocăinței, care sporește dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele, și importanța rugăciunii care este începutul oricărui bine și pricina mântuirii și a vieții veșnice. La final, Preasfințitul Părinte Ambrozie a mulțumit lui Dumnezeu pentru toate roadele bogate pe care le-a revărsat din

belșug peste Episcopia Giurgiului în cei trei ani de la întronizarea în demnitatea de episcop al acestei eparhii, îndemnându-i, totodată, pe credinciosii prezenti să se pregătească pentru întâmpinarea slăvitului praznic al Învierii Domnului, prin mărturisirea păcatelor și prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, „Că Paștele noastre, Iisusos, pentru noi S-a jertfit” (I Cor. 5, 8).

La eveniment au lăsat parte reprezentanți ai autorităților locale, personalități ale vietii publice giurgiuvene, preoți, monahi și sute de credincioși care au ținut să fie alături de ierarhul lor la acest moment important din viața eparhiei.

RECEPTIA LUCRĂRILOR DE LA CENTRUL EPARHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET „SF. IOAN VALAHUL”

În data de 9 aprilie 2009, la aniversarea a trei ani de la întronizarea în scaunul episcopal de la Giurgiu, Preasfințitul Părinte Ambrozie, înconjurat de preacucernicii părinți consilieri, a efectuat receptia lucrărilor de la Centrul eparhial pentru copii și tineret „Sfântul Ioan Valahul” din incinta sediului administrativ al Episcopiei Giurgiului.

La aceste centru se vor desfășura activități cu caracter formativ și recreativ (grupe de cateheze; cercuri de informatică, literatură, pictură, artă fotografică, muzică, folclor, teatru; tenis de masă; concursuri; dezbatere; audiiții și vizionări), încercând astfel să ofere o alternativă creștină pentru petrecerea timpului liber, cu implicații socio-culturale pe termen lung.

Tot cu prilejul împlinirii a trei ani de la întronizarea ca episcop al Giurgiului, Preasfinția Sa a acordat distincții bisericesti preoților merituoși din cuprinsul eparhiei: Pr. Mișu Gheorghe - Parohia Grădiștea, Pr. Botea Gheorghe - Directorul Magazinului de obiecte bisericesti al Episcopiei Giurgiului, Pr. Costache Ion - Parohia Hotarele II, Pr. Dima Tănase - Parohia Dobreni, Pr.

Stavrica Alexandru - Parohia Mironești.

VERNISAJ LA GALERIA DE ARTĂ "SILVIA GROSU JELESCU" MUNICIPIUL GIURGIU

Cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Ambrozie, în ziua de 9 aprilie, PC. Pr. Balaban Mihail Constantin, Consilier Patrimoniu, a participat la vernisarea expoziției „Datini și obiceiuri ortodoxe românești”. Expoziția, cuprinzând numeroase obiecte de cult religios și de artă creștină, a fost organizată de Muzeul Județean „Teohari Antonescu”, în colaborare cu Episcopia Giurgiului și Primăria Municipiului Giurgiu.

În cînvîntul de deschidere, Directorul Muzeului Județean, domnul profesor Traian Popa, a făcut o scurtă referire la importanța creștinismului în istoria poporului român, mulțumind la final colaboratorilor pentru sprijinul oferit. Domnul Lucian Iliescu, Primarul Municipiului Giurgiu, a lăudat inițiativa acestei acțiuni și a subliniat eforturile care se fac în prezent, atât de către Primărie, cât și de celelalte instituții de cultură, pentru păstrarea și promovarea valorilor cultural-spirituale moștenite pe sărmă vlășcean. Doamna Ana Maria Bitică, în calitate de muzeograf specialist, a făcut o

incursiune în tradițiile legate de sărbătorile Pascale, iar PC. Pr. Balaban Mihail Constantin a vorbit despre păstrarea identității naționale printre-o viață dusă în duhul creștinismului ortodox în care ne-am născut toți români, având iubirea ca factor determinant în păstrarea unității de neam și credință. În continuare, participanții la vernisaj au privit și apreciat valoarea obiectelor expuse.

PROCESIUNE DE FLORII ÎN COMUNA BOLINTIN DEAL

În ajunul praznicului Intrării Domnului în Ierusalim, în comuna Bolintin Deal s-a desfășurat „Procesiunea de Florii”, la care a participat un numar mare de credincioși, mai ales copii. Plecarea în procesiune a avut loc la orele 16,30 de la biserică „Sf. M. Mc. Gheorghe”, din comuna Bolintin Del, cu desfășurare pe artera principală a comunei, având ca punct final biserică parohiei Bolintin Deal I cu hramul „Sf.Ier.Nicolae și Sf. Mc. Manuil”.

În timpul procesiunii au fost purtate părțile din moaștele Sf. Ier.Vasile cel Mare și icoana Intrării Domnului în Ierusalim cânlându-se îrmooase specifice sărbătorii Floriilor. Copiii și credincioșii au purtat în mâini icoane, flori și ramuri de salcie, cântând ca și copiii din vremea Mântuitorului „Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!”

PROCESIUNE DE FLORII LA GIURGIU

În dimineața praznicului Intrării Domnului, Dumnezeul și Mântuitorului nostru Iisus Hristos în cetatea Ierusalimului, în municipiul Giurgiu, ca de altfel în toate orașele din cuprinsul Episcopiei Giurgiului, s-a organizat o procesiune religioasă în cinstea acestei mari sărbători.

Procesiunea a fost precedată de săvârșirea Acatistului Intrării Domnului în Ierusalim și de slujba de sfântire a stâlpărilor ce a avut loc la Schitul Sf. Nicolac.

Procesiunea s-a desfășurat pe ruta Schitul Sfântul Nicolae Catedrala Episcopală "Adormirea Maicii Domnului" din Giurgiu. Credincioșii au fost însoțiți de un ales sobor de preoți în fruntea căruia s-a aflat Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, lor adăugindu-se enoriași de la fiecare parohie din orașul Giurgiu.

„HRISTOS ÎMPĂRTĂȘIT COPILILOR” LA PAROHIA COMANA

Copii din comuna Comana, județul Giurgiu s-au adunat în ziua de 11 aprilie 2009, în Sâmbăta lui Lazar, pentru a participa la seminarul "Bucurie prin Hristos" organizat de Parohia "Sf.Ioan Rusul și Sf.Cuv.Xenia". Seminarul s-a adresat copiilor din clasele V-VIII, în special celor care fac parte și din corul parohiei dar nu numai, și a avut ca scop rememorarea evenimentelor din această perioadă apropiată marii sărbători a Invierii Mântuitorului.

Îndrumați de doamna Mihaela Ciocânel, copiii și-au amintit de Intrarea Domnului în Ierusalim și de evenimentele groaznice din Săptămâna Patimilor, au descoperit semnificațiile celei mari sărbători creștine, Invierea Domnului, și prin activități distractive și-au imbogățit creativitatea.

Astfel cei mici au rezolvat cuvinte încrucisate pe tema Invierii, au confectionat coșulete pentru oule roșii (origami), s-au întrecut în decuparea și colorarea felicitărilor de Paște pentru cei dragi.

Seminarul este primul dintr-o serie de activități de acest gen pe care părintele paroh Marian Ciocânel, împreună cu doamna Mihaela

Ciocânel, doresc să le realizeze pentru a pune în aplicare programul "Hristos împărtășit copiilor" cu scopul de a apropiă tinerii de Biserică și de a le lămuri dilemele cu care se confruntă în societatea contemporană.

O NOUĂ SALĂ DE EXPOZIȚIE ÎN CADRUL MUZEULUI EPISCOPIEI GIURGIULUI

În cadrul Muzeului Episcopiei Giurgiului, la sugestia și cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Ambrozie, a fost organizată de doamna Ecaterina Balaban o sală de expoziție cuprinzând obiecte tradiționale care au făcut parte din dotările unei gospodării țărănești din Vlașca. Obiectele au fost donate cu multă dragoste de enoriașii Parohiei Meletie, care au ajutat și la amenajarea noii săli de expoziție (montarea războiului de țesut, a dulapului pentru urzit, etc.) deoarece au înțeles importanța păstrării acestor mărturii de viață vlașceană. Cu sprijinul acestor oameni de suflet, pe careuri vor mai fi adăugate și alte obiecte reprezentative pentru această zonă.

ACȚIUNI CU CARACTER SOCIAL - FILANTROPIC DESFĂȘURATE ÎN EPISCOPIA GIURGIULUI

În Episcopia Giurgiului, în perioada Postului Mare, ca în fiecare an, sunt intensificate acțiunile cu

caracter social-filantropic. În acest sens, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Ambrozie, Sectorul Social, prin Asociația „Letca Nouă” și în colaborare cu Mănăstirea Sf. M. Mc. Gheorghe din Giurgiu, în perioada 10 - 15 aprilie, au fost organizate ample acțiuni social-filantropice pentru ajutorarea copiilor și bătrânilor nevoiași din județul Giurgiu. Astfel, în cadrul acțiunii care a purtat numele „Să-i ajutăm pe cei în suferință”, PC. Pr. Popa Edmond Nicoale, consilier social, împreună cu domnul doctor Cosmin Georgescu, a oferit alimente, haine, încălțăminte, icoane și cărți de rugăciuni la Spitalul Județean și la Penitenciarul de maximă siguranță din Giurgiu. De asemenea, au fost vizitați 50 de bătrâni singuri din mun. Giurgiu, căroră le-au fost oferite alimente, îmbrăcăminte și icoane, atât pentru ajutorul, dar și pentru mândrierea fiecaruia. În după amiază aceleiași zile, au mai fost vizitate casele de copii „Casa mea”, „Casa noastră” și „Ioana”, unde copiii de aici au primit în dar rechizite, fructe, dulciuri, cărți, icoane și cărți de rugăciuni.

De asemenea, în cadrul programului „Să trăim împreună bucuria de a dărui”, Asociația „Letca Nouă” a Episcopiei Giurgiului alături de Grădinița 251 din București, au dărnit jucării, icoane, rechizite, materiale didactice și 6 calculatoare echipate complet, grădinițelor din satele Letca Nouă, Letca Veche și Milcovățu din județul Giurgiu.

ÎNVIEREA DOMNULUI - SFINTELE PAȘTI

La slăvitorul praznic al Învierii Domnului, Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, înconjurat de un ales sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Sfânta Liturghie

Arhiepiscopală la Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului” din mun. Giurgiu. În cuvântul de învățătură adresat celor prezenți, Preasfințitul Părinte a vorbit despre bucuria praznicului aducător de mântuire, Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, praznic pe care noi, credincioșii, îl simțim în fiecare an ca pe un minut dar cereșc, căci, după ce am trăit sufletește împreună cu Hristos în Săptămâna Patimilor Sale, astăzi, în luminata zi a Învierii, ne înăltăm și ne bucurăm cu El. La final, Preasfinția Sa i-a indemnătat pe numeroși credincioși prezenți să facă din sufletele lor locașuri binecuvântate de sălașluire a lui Hristos și de vrednică primire a darurilor Sale dumnezeiești, iar marea Sârbătoare a Sârbătorilor să o potrecă în bucurie, cu sănătate și mulțumire sufletească, în înbire și pace cu toți cei dragi, rude și prieteni, dar și cu ceilalți semeni care îl înconjoară.

LA CATEDRALA EPISCOPALĂ DIN GIURGIU, SLUJBĂ VECERNIEI ÎNVIERII A FOST SÂVÂRȘITĂ DE PREASFINTITUL PĂRINTE AMBROZIE

În prima zi de Paști, la Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului” din Giurgiu, a fost săvârșită Vecernia Învierii de către Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului. Cu acest prilej, Preasfinția Sa a ținut și un cuvânt de învățătură în care a vorbit despre valoarea Învierii Domnului nostru

Iisus Hristos, care și-a asumat moartea de bunăvoie pentru ca să ne deschidă și nouă intrarea în viață veșnică, în Împărăția Sa. Astfel, sensul morții s-a luminat odată cu Jertfa Mântuitorului și tristețea ei s-a transformat în bucuria Învierii, a biruinței Lui asupra păcatului și a diavohului.

VECERNIA ÎNVIERII ÎN BISERICA PAROHIEI MELETIE DIN JUDEȚUL GIURGIU

Ca în fiecare an, mulți enoriași ai parohiei Meletie vin la Slujba Vecerniei Învierii, de fiecare dată părintele paroh Balaban Mihail prezentând la sfârșit câte un mic moment de zidire sufletească susținut de copiii și tinerii satului. În anul acesta, eci trei îngerași din imagine au bucurat pentru câteva clipe inimile tuturor prin candoarea cu care au recitat poezii creștine despre Învierea lui Hristos.

PRIMA SLUJBĂ DE ÎNVIERE LA BISERICA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN CARDIFF

Anul acesta, Parohia Meletie a primit binecuvântarea Preasfințitului Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, de a oferi o mână de ajutor românilor din Cardiff-Anglia, pentru înființarea unei Parohii Ortodoxe. Printr-o donație substantială de cărți și obiecte de cult că și prin trimiterea acolo în această perioadă a Învierii a elevului Gheorghijă Găman de la Seminarul Teologic "Teocist Patriarhul" din Giurgiu, români de aici au fost alături de frații lor de acolo. Orice început este greu, mai ales dacă trebuie făcut departe de casa ta dar, pentru realizarea comuniunii întru Hristos la cea mai mare sărbătoare a creștinătății, părintele Chirilă Sorin având alături

pe dl. consilier Giurcă Stefan-Florin și alți români de nădejde, au făcut eforturi deosebite pentru ca bucuria tuturor să fie deplină. Astfel, a fost instalat un sistem de sonorizare, s-au trimis mașini pentru românii care nu aveau posibilități de transport și multe altele.

"Din vreme, părintele Sorin a spovedit pe cei care erau pregătiți pentru a primi Sf. Împărtășanie, apoi a început slujba de Înviere, ajutat fiind la strană de cei doi tineri, Gheorghita și Stefan. Slujba s-a terminat în jurul orei 3:20, după care părintele Sorin a ținut o predică prin care a îndemnat la întreprinderea de eforturi mai mari din partea enoriașilor în vederea apropierea de biserică și de viață spirituală. A fost reluată lipsa unei finalități în cazul unei vieți care se concentrează doar pe aspectul material și care neglijeează credința în Dumnezeu. Apoi a avut loc o scurtă agapă în care prinoasele au fost consumate de către enoriași", ne mărturisește dl. Sorin Bradovinschi, cel care a avut amabilitatea de a ne trimite informațiile și imaginile alăturate.

Convinși fiind că Lumina Învierii a umplut de căldura erdenței și a dragostei față de aproapele înimile tuturor, deopotrivă donatorii și primitorii, cu toții ne-am simțit mai aproape de Iisus Hristos Dumnezeu, prin împlinirea îndemnului Său la unitate.

SLUJBA VECERNIEI ÎN BISERICA "SF. M. MC. GHEORGHE" DIN MUNICIPIUL GIURGIU

În ajunul prăznuirii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, înconjurat de părinții consilieri de la Centrul Eparhial, a săvârșit slujba vecerniei la biserică „Sf. M. Mc. Gheorghe” din Giurgiu, cu prilejul hramului

acesteia. În cîrvântul de învățătură adresat numeroșilor credincioși prezenti, Preasfințitul Părinte a vorbit despre viața desăvârșită a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, care a suferit moarte martirică în anul 303, în vremea împăratului Dioclețian. La final, PC. Pr. Pulea Nicușor, Consilier Administrativ și paroh al bisericii, a mulțumit Preasfințitului Părinte Ambrozie pentru prezența în mijlocul credincioșilor acestei biserici reprezentative a orașului Giurgiu.

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI GHEORGHE

În ziua prăznuirii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ocrotitorul Episcopiei Giurgiului, Preasfințitul Părinte Ambrozie, alături de Preasfințitul Părinte Iacob, Episcop Vicar de Russe, a săvârșit slujba de sfintire a bisericii parohiei Sfânta Maria din Giurgiu. Cu această ocazie, Preasfințitul Părinte Ambrozie a dăruit, în semn de prețuire, o icoană a Sfântului M. Mc. Gheorghe, domnului ing. Lucian Iliescu, primarul Mun. Giurgiu. După săvârșirea slujbei de sfintire, cei doi ierarhi, înconjurați de un ale sobor de preoți și diaconi și de sute de credincioși, au mers în procesiune către Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului” din Giurgiu, unde a fost săvârșită Sfânta Liturghie Arhiească. Cu acest prilej, Preasfințitul Părinte Ambrozie a acordat distincția de iconom stavrofor mai multor preoți vredniei din eparhie, care au desfășurat o activitate deosebită din punct de vedere pastoral-misionar și social-filantropic. În cîrvântul de învățătură adresat celor prezenti, Preasfinția Sa a vorbit despre Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ocrotitorul eparhiei și a orașului Giurgiu, care trebuie să fie model de cursă pentru toți creștinii, deoarece este cel care și-a împlinit cu statornicie îndatoririle sale și a înfruntat cu

hotărâre și bărbătie pe prizoniorii săi, primind cununa mucenicici. La final, în semn de alcășă prețuire, Preasfințitul Părinte Ambrozie a dăruit un veșmânt arhieesc Preasfințitului Părinte Iacob, Episcop Vicar al Mitropoliei de Russe. La aceste evenimente religioase prilejuite de sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe au luat parte și numeroase oficialități locale: Domnul Petre Roșu, Prefectul Județului Giurgiu, Domnul Dumitru Beianu, Președintele Consiliului Județean, Domnul Ing. Lucian Iliescu, Primarul Mun. Giurgiu și Domnul Subprefect Daniel Alexandru Fișă.

SLUJIRE ARHIEEASCĂ LA MĂNĂSTIREA „DELTĂ NEAJLOVULUI” DIN JUD. GIURGIU

La praznicul Izvorului Tămăduirii, Preasfințitul Părinte Ambrozie, înconjurat de un ales sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Sfânta Liturghie Arhieescă la Mănăstirea „Deltă Neajlovului” din com. Comana, jud. Giurgiu. Cu acest prilej, a acordat distincția „VRFDNICIA VIASCRANĂ” Peov. Arhim. Irineu Iurașeu, Exarhul mănăstirilor din cuprinsul Episcopiei Giurgiului și starețul mănăstirii, pentru activitate îndelungată și deosebită, atât din punct de vedere pastoral-misionar, social-filantropic, cât și din punct de vedere administrativ. În cîrvântul de învățătură, Preasfințitul Părinte a vorbit despre rolul Sfintei Fecioare

Maria în lucrarea măntuirii oamenilor, care ni se înfățișează astăzi ca izvor de tămăduire sufletească și trupească, izvor de daruri, pururea curgător către noi. În finalul cuvântului său, Preasfinția Sa a îndemnat credincioșii prezenti să se roage Maicii Domnului să-și reverse harul izvorului său dătător de viață, pentru a fi tuturor sprijinitoare în rugăciuni și apărătoare de patimi.

INAUGURAREA ATENEULUI NICOLAE BĂLĂNESCU DIN GIURGIU

În data de 25 aprilie, Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, însotit de PC. Pr. Buga Constantin Vicar Administrativ, PC. Pr. Poplea Nicușor Consilier Administrativ, PCuv. Protos. Teodor Serban Secretar Eparhial, PC. Pr. Adrian Cazacu Profesor la Seminarul Teologic «Teocrist Patriarhul» și PCuv. Protos. Macarie Sotârcă Starețul Mănăstirii Sf. Ioan Rusul din Slobozia, a săvârșit slujba se sfintire a noii clădiri a Ateneului Nicolae Bălănescu din Giurgiu.

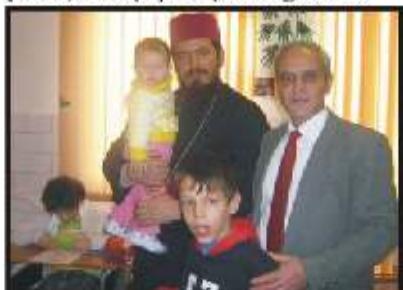
Clădirea Ateneului Nicolae Bălănescu a fost inaugurată la 20 noiembrie 1940. Ea a funcționat cîteva zeci de ani după care, în perioada comunistă, a fost dată uitării și a intrat în paragină, fiind în pericol de a se prăbusi. Administrația locală a inițiat, în urmă cu trei ani, un proiect privind reabilitarea clădirii Ateneului, anul acesta fiind redată spre folosință comunității.

ACȚIUNE SOCIAL FILANTROPICĂ ÎN EPISCOPIA GIURGIULUI

Cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, în ziua de 27 aprilie, Sectorul Social al Episcopiei Giurgiului, prin Asociația Letea Nouă a Episcopiei, a desfășurat o amplă acțiune de ajutorare a copiilor cu handicap de la Școala Specială din

Giurgiu. Astfel, în cadrul programului social „Lumina Lui Hristos, luminează tuturor”, PC. Pr. Popa Edmond Nicolae, Consilier Social, a dărul celor 100 de copii din această instituție de invățământ imbrăcămintă, rechizite, cozonaci și pască, iconițe și cărți de rugăciuni.

CONFERINȚĂ PASTORAL - MISIONARĂ ÎN PROTOIERIA BOLINTIN

În ziua de 27 aprilie, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Dr. Ambrozie, Episcopul Giurgiului, în biserică mănăstirii Buna Vestire din Bolintin s-au desfășurat lucrările Conferinței Pastoral Misionare, cu tema „Sfântul Vasile cel Mare și ceilalți Sfinți Părinți Capadocieni”. Lucrările au fost prezidate de PC. Pr. Buga Constantin, Vicar Administrativ și au fost precedate de săvârșirea Sfintei Liturghii și a slujbei de Te-Deum de către un sobor de preoți și diaconi. Scopul conferinței a fost acela de a evidenția contribuția Sfântului Vasile cel Mare și a celorlalți Sfinți Capadocieni la definirea și apărarea invățăturii de credință, la dezvoltarea talențului Sfintei Scripturi, la îmbogățirea tezaurului liturgie și canonic, aportul la dezvoltarea vieții monahale, ca exemplu pentru lucrarea pastoral-misionară și social-filantropică actuală a Bisericii Ortodoxe Române.

Cu această ocazie, au fost abordate și probleme curente ale activității pastorale - misionare și administrative cu care se confruntă parohiile din cuprinsul protoieriei.

INTRUNIRE DE LUCRU PENTRU REALIZAREA ALBUMULUI „DOMNITORII ȘI IERARHII ȚĂRII ROMÂNEȘTI. CTITORIILE ȘI MORMINTELE LOR”

În ziua de 19 aprilie a avut loc a III-a întrunire a delegațiilor eparhiale pentru analizarea activității desfășurate în vederea realizării proiectului „Domnitorii și ierarhii țării Românești. Ctitorile și mormintele lor”. Conform ordinii de zi, s-au analizat materialele primite până în prezent și în urma diferitelor situații întâlnite s-au făcut propunerile pentru rezolvarea lor, s-au căutat soluții pentru unele probleme tehnice și s-au stabilit viitoarele termene pentru finalizarea anumitor segmente ale lucrării. Proiectul implică un volum mare de muncă și de responsabilitate pentru informațiile furnizate dar, în final, Albumul se va constitui într-un adevarat instrument de lucru, prin realizarea întreitului său scop: didactic-istoric, omagial sau comemorativ, identificarea locurilor pentru pelerinaj și de restaurare. Cea de-a doua parte a lucrărilor a fost condusă de Preafecțul Părinte Patriarh Daniel, și după ce părintele Consilier Cultural Hau Mihai a prezentat rezultatul analizei făcute pentru activitatea desfășurată până în prezent, Preafecțirea Sa a purtat discuții cu fiecare delegat eparhial. În final, arătându-și bucuria pentru spiritul de echipă ce a început să se evidențieze în colectivul de lucru, a explicitat tuturor că acest album poate fi considerat un deschizător de drum pentru alte lucrări asemănătoare dar cu tematică diferită: lucrarea socială a Bisericii, iconografie, oameni de cultură, etc.

† PREASFINȚITUL PĂRINTE IOACHIM MAREȘ, † EPISCOPUL HUȘILOR, A TRECUT LA CELE VEŞNICE

In ziua de 27 aprilie, Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, a participat la Catedrala episcopală din Huși la slujba înmormântării vrednicului de pomenire, Părinte Episcop Ioachim Mareș. Slujba a fost oficiată, pe un podium amenajat lângă Catedrala episcopală din Huși de un sobor de 12 ierarhi: Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, și locuitor de Episcop al Hușilor, Înaltpreasfințitul Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, Înaltpreasfințitul Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, Preasfințitul Epifanie, Episcopul Buzăului și Vrancei, Preasfințitul Calinic, Episcopul Argeșului și Muscelului, Preasfințitul Casian, Episcopul Dunării de Jos, Preasfințitul Nicodim, Episcopul Severinului și Strehaielor, Preasfințitul Ambrozie, Episcopul Giurgiului, Preasfințitul Visarion, Episcopul Tulei, Preasfințitul Calinic Botoșaneanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, Preasfințitul Ioachim Băcăoanul, Arhiereu Vicar al Episcopiei Romanului și Preasfințitul Corneliu Bârlădeanul, Arhiereu Vicar al Episcopiei Hușilor, informează postul de televiziune Trinitas al Parohiei Române.

La finalul slujbei au fost citite mesaje de condoleanțe. Primul mesaj a fost cel al Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, mesaj prezentat de Preasfințitul Ioachim Băcăoanul.

Preasfințitul Părinte Ioachim Mareș s-a născut în ziua de 12 martie 1927 în comuna Măgirești, județul Bacău, din părinții Nicolae și Maria Mareș, la botez primind numele de Ioan.

A urmat Școala primară în localitatea natală, pentru scurtă vreme, Gimnaziul 'Petru

Rareș' din Miercurea-Ciuc, Seminarul Teologic 'Sfântul Gheorghe' din Roman și Facultatea de Teologie din Suceava (1946-1948), iar după desființarea acesteia a trecut pe pământ transilvan, la Institutul Teologic Universitar din Cluj (1948-1950), unde a luat contact cu o altă viață spirituală românească, ce i-a fost de mare folos în anii de mai tarziu; aici a obținut și diploma de licență în Teologie, în anul 1950.

După căsătorie (cu Ana Munteanu) a fost hirotonit diacon (în 21 mai 1952 în Catedrala eparhială din Roman) iar în 29 iunie același an, intru preot, în catedrala episcopală din Huși.

Vreme de peste trei decenii a păstorit cu mult devotament preoțesc la Parohia Damienești, județul Bacău (1952-1954), unde a înfrumusețat și reparat biserică și casa parohială; la Parohia Tardeni unde a construit casa parohială (1954-1955); la biserică "Sfântul Nicolae" din Moinești (1955-1962), unde a reparat și extins biserică; la Leorda-Comanesti, județul Bacău (1962-1972), unde a restaurat și consolidat biserică și casa parohială; la biserică "Sfântul Nicolae" din Bacău (1972-1978) a restaurat și înfrumusețat atât biserică cât și casa parohială; în același timp a reconstruit biserică parohială din satul său natal, Măgirești, județul Bacău; în paralel a fost și secretar protopopesc la Moinești (1957-1967), deputat eparhial (1962-1972), președinte al Consistoriului eparhial al Episcopiei Romanului și Hușilor (1972-1978), după care, în urma bogatei experiențe acumulate în domeniul biseiclesc i s-a incredințat funcția de vicar administrativ al acestei episcopii (1978-1985).

La câțiva ani după trecerea la cele veșnice a soției sale (1971) a fost ales Arhiereu-Vicar al

Eparhiei Romanului și Hușilor, cu titlul de 'Vasluiianul', călugărit sub numele de 'Ioachim', hirotonit și instalat în 24 noiembrie 1985; ca Arhiecreu-Vicar la Roman a desfășurat o bogată activitate misiонар-pastorală, administrativ-gospodărească și culturală. În perioada 1985-1989 a consolidat, pictat și înfrumusețat biserica 'Precista-Mare' din Roman, în care a slujit ca arhiecreu-vicar; în anul 1991 a pus temelia celei mai mari catedrale din România în municipiul Bacău cu hramul 'Înălțarea Domnului' și a continuat construirea ei până în anul 2001.

În urma reînființării Episcopiei Hușilor (în ședinta Adunării Naționale Bisericești, la propunerea Sfântului Sinod al Bisericii noastre din 13-14 februarie 1996), Arhiecreul Vicar Ioachim Vasluianul a fost ales episcop al Hușilor (în 4 iulie 1996), însăcunarea sa făcându-se la 15 septembrie 1996. Din anul 1997 și până în prezent a consolidat, restaurat și înfrumusețat catedrala episcopală din Huși, împreună cu reședința și cu toate dependințele acestui Centru Eparhial. Între anii 1999-2004 a înălțat biserică Mănăstirii 'Schimbarea la Față' din Huși, precum și o clădire cu etaj, cu 40 de camere, pentru buna funcționare a acestei mănăstiri; în perioada 2000-2004 a construit clădirea pentru Muzeul Eparhial Huși.

În cadrul Episcopiei Hușilor, în perioada 2000-2004, s-au construit biserici la Spitalele din Bârlad, Negrești și Huși și au fost sfintite peste 50 de locuri de construcții noi de biserici parohiale și filiale, unele fiind terminate și sfintite iar altele în curs de finalizare.

În prezent Centrul Eparhial Huși a recuperat 890 hectare teren agricol, nepreluate de parohiile din această eparhie, de la consiliile comunale respective, 100 hectare teren agricol, proprietatea Centrului Eparhial precum și 300 hectare pădure.

Pe lângă aleasa activitate pastoral-misionară și administrativ-gospodărească, a publicat temeinice și documentate lucrări, a tipărit altele în calitate de redactor; între lucrările personale amintim: "Monografia bisericii Sf. Nicolae din Bacău" (Roman, 1983), "Monografia bisericii din Măgirești"

(Roman, 1988); "Conștiință și slujire preoțească", în trei volume; în același timp s-au mai tipărit sub redactia sa 20 de titluri de carte; a editat: "Cronica Episcopiei Romanului și Hușilor", 10 volume (Roman, 1985-1994); "Cronica Episcopiei Hușilor", 10 volume (1995-2004); de asemenea a publicat 96 de studii și articole, majoritatea în "Mitropolia Moldovei și Sucevei" sau în "Îndrumătorul bisericesc al Eparhiei Romanului". În perioada arhieriei sale a organizat sau a participat la diferite evenimente și manifestări cu caracter eligios și științific. Printre acestea amintim: Simpozionul „100 de ani de la adormirea vrednicului de pomenire, Episcopul Melchisedec Ștefănescu” (1892-1992) la Roman în anul 1992; Simpozionul „500 de ani de la construirea ctitoriei ștefaniene de la Borzești, Bacău” (ținut la Borzești în anul 1994); „Simpozionul realizat la catedrala episcopală din Huși, construită de Ștefan cel Mare și Sfânt în anul 1495” eveniment la care a participat și Prea Fericitul Părinte Patriarh Teocist, în anul 1995; „Simpozionul organizat cu prilejul împlinirii a 400 de ani de la înființarea Episcopiei Hușilor” (1598-1998); cu acel prilej a avut loc și resfințirea catedralei episcopale din Huși; în anul 2004, cu ocazia „Anului Ștefanian” (1504-2004), s-a sfârșit și deschis oficial Muzeul Eparhial din Huși, la care a participat un sobor de ierarhi, care a săvârșit și Sfânta Liturghie, în frunte cu Înalți Preasfințitul Mitropolit Daniel al Moldovei și Bucovinei. Preasfinția Sa este membru al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române precum și în diferite asociații din țară.

† PREASFINTITUL DAMASCHIN CORAVU, EPISCOPUL SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR, A TRECUT LA CELE VEŞNICE

Duminică, 26 aprilie, în Catedrala episcopală din Slobozia, cu hramul „Înălțarea Domnului”, Preasfințitul Părinte Dr. Ambrozie, Episcopul Giurgiului, a participat la slujba de înmormântare a vrednicului de pomenire Părinte Episcop Damaschin, care a ocârmuit Eparhia Sloboziei și Călărașilor timp de 9 ani.

Slujba prohodirii Părintelui Episcop Damaschin a fost săvârșită de Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, alături de care s-au mai aflat alți 13 ierarhi ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Înaltpreasfințitul Ilarion al Durostorumului, Bulgaria, 10 preoți slujitori din cadrul Episcopiei Sloboziei și Călărașilor, autorități locale, oameni de cultură din zona Bărăganului, precum și aproximativ 3.000 de credincioși după cum informează Ziarul Lumina.

La finalul slujbei de înmormântare ce a avut loc după Sfânta Liturghie, personalitatea vrednicului de pomenire Părinte Episcop Damaschin a fost evocată de către părintele Dumitru Păduraru, consilier administrativ al Episcopiei Sloboziei și Călărașilor, de domnul Silvian Ciupercă, președintele Consiliului Județean Ialomița, de domnul Gabriel Ionașcu, primarul orașului Slobozia, de Înaltpreasfințitul Ilarion al Durostorumului, dar mai ales de Patriarhul Daniel, care a evidențiat vocația de păstor, teolog harnic și smerit a vrednicului de pomenire Damaschin Episcopul.

După cuvintele de pomenire și de mulțumire aduse Episcopului Damaschin pentru slujirea statonnică și jertfa neconitenită în pământul roditor al Bisericii Ortodoxe Române, slujba înmormântării a continuat prin înconjurarea de către întreg cortegiul funerar a bisericii, apoi siciul cu trupul arhiereului a fost coborât în mormântul din partea stângă a pronaosului

bisericii. Piatra mormântului a fost pecetluită de către Întâistățitorul Bisericii noastre, iar ierarhii prezenți și toți slujitorii au făcut pomenire cântând „Iisus a inviat” și „Veșnică pomenire”.

Preasfințitul Episcop Damaschin, care a trecut la cele veșnice în scara zilei de 23 aprilie 2009, la Spitalul Militar din București, era Episcop al Sloboziei și Călărașilor din anul 2000. În cei nouă ani de arhipăstorire a acestei eparhii a desfășurat o bogată activitate pastoral-liturgică și social-misionară.

Până la alegerea unui nou episcop al acestei eparhii, locuitor de episcop al Sloboziei și Călărașilor va fi Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, în calitate de Mitropolit al Munteniei și Dobrogei, deoarece Episcopia Sloboziei și Călărașilor face parte din această mitropolie.

Preasfințitul Damaschin Coravu s-a născut în orașul Craiova, la 14 septembrie 1940, din părinți dreptcredincioși, Ioan și Elisabeta, primind la botez numele Sfântului Mare Mucenic Dimitrie.

A urmat cursurile școlii primare și elementare în comuna Borăscu-Gorj (1946 - 1953), iar apoi și-a îndreptat pașii spre studiile teologice:

1956 - 1961 - Seminarul Teologic din Craiova;

1961 - 1965 - Institutul Teologic de Grad Universitar din București;

1965 - 1968 - studii de doctorat în teologie la București, specialitatea Istoria Bisericii Ortodoxe Române;

1970 - 1979 - studii de doctorat în Teologie la Universitatea din Atena, unde obține titlul de doctor în Teologie cu lucrarea Rugăciunea Domnească. Studiu filologic, istorico-teologic și ermineutic (1979).

În urma desăvârșirii studiilor a fost numit profesor la Seminarul Teologic din Craiova (1968-1970 și 1979-1980).

La 16 iulie 1980 a fost ales episcop - vicar al Arhiepiscopiei Craiovei (1980 - 2000), instalarea având loc la data de 21 septembrie 1980.

Preasfințitul Damaschin Coravu a îndeplinit și următoarele funcții:

- din 1986 - membru al Societății Elene de Studii Biblice;
- din 1990 - președinte al colegiului de redacție al publicației "Vestitorul Ortodoxie" - periodic de informație bisericească, teologie și spiritualitate al Patriarhiei Române, și ulterior al periodicalului 'Chemarea Credinței';
- din 1992 - vicepreședinte al Societății Biblice Interconfesionale din România;
- din 1992 - profesor la Facultatea de Teologie din Craiova;
- 1992 - 2000 - decan al Facultății de Teologie din Craiova;
- 1997 - 2000 - președinte al comitetului de redacție al periodicalului "Analele Universității din Craiova. Seria - Teologie";
- 2000 - ales senator pe viață al Senatului Universității din Craiova.

Episcop al Sloboziei și Călărașilor La data de 24 februarie 2000 a fost ales de către Colegiul electoral bisericesc episcop al Sloboziei și Călărașilor și recunoscut prin decretul prezidențial nr. 81/2000. Întronarea a avut loc la data de 25 martie 2000, la praznicul Bunei Vestiri, în Catedrala episcopală Sfintii Voievozi din Slobozia în prezența PF Teoctist, patriarhul României, IPS Nestor, mitropolitul Olteniei, și un impresionant sobor de preoți și ierarhi, precum și a unei mari mulțimi de credincioși.

Ca arhipăstor al Eparhiei Slobozici și Călărașilor a desfășurat o bogată activitate pastoral-liturgică și social-misionară spre slava lui Hristos și Bisericii noastre strămoșești.

Preasfințitul Damaschin Coravu a reprezentat Biserica Ortodoxă Română la peste 50 de congrese, conferințe ecumenice, simpozioane și alte întăriri teologice din țară și străinătate (Grecia, Cipru, Austria, Ungaria, Spania), cu referate și comunicări, dintre care multe s-au publicat în limbile română, greacă și germană.

Activitatea științifică a P.S. dr. Damaschin este foarte vastă, cuprindând peste 60 de titluri, cărți, studii, articole, reportaje, recenzii, etc., publicate în țară și străinătate, din care amintim:

- "Rugăciunea Domnească. Studiu filologic, istorico - teologic și ermineutic" Teză de Doctorat, Atena, 1979, 346 p. (în limba greacă);

- "Tipografi de la Râmnici din prima jumătate a secolului al XVIII-lea";

- "Aspecte ale activității de tipărire și de răspândire a cărților bisericești românești în Transilvania, Muntenia și Moldova în secolul al XVIII-lea";

- "Precizări și contribuții la Bibliografia românească veche";

- "Viața și activitatea episcopului Ștefan al Râmnicului (15 ianuarie 1673 - 1693)";

- "Monumente istorice bisericești din Arhiepiscopia Craiovei" (în colaborare);

- "Mănăstirea din Peri și importanța ei istorică";

- "Sensul Rugăciunii Domnești";

- "Sfântul Grigorie Decapolitul de la Bistrița - Vâlcea";

- "Studiu biblic la 1 Corinteni 14,19 (în limbile română și greacă)";

- "Das Vater Unser - exegetische Darstellung des gesmeinsamen Gebetes der getrennten Christen" (Tatăl nostru - prezentare exegetică a rugăciunii comune a creștinilor dezbinăți);

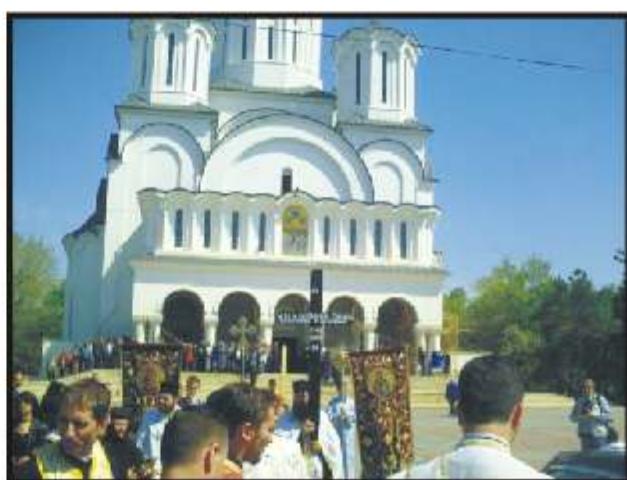
- "Procedura de conducere sinodală în Biserica primară după Faptele Apostolilor" (în limbile română și greacă);

- "Scrisori ale Sfântului Vasile cel Mare și Epistola Bisericii Goției către Biserica din Capadoccia. Izvoare importante pentru Istoria Bisericii Ortodoxe Române";

- "Relațiile Bisericii Ortodoxe cu protestantismul în secolul al XVI-lea";

- "Misiunea Bisericii azi și mâine. Misiunea filantropică";

- "Mitropolitul Veniamin Costachi și cultura greacă (1768-1846)".

AGENDA DE LUCRU A PREASFINTITULUI PĂRINTE AMBROZIE

Luna aprilie 2009

Miercuri, 1 aprilie

Preasfințitul Părinte Ambrozie a avut program administrativ și a rezolvat o serie de probleme administrative împreună cu Preacucernicii părinți consilieri, iar seara a săvârșit slujba deniei Canonului celui Mare la Mănăstirea Comana;

Joi, 2 aprilie

A primit în audiență preoți și credincioși din eparhie.

Vineri, 3 aprilie

A săvârșit slujba Deniei Acatistului Născătoarei de Dumnezeu la Mănăstirea „Buna Vestire” din Bolintin.

Duminică, 5 aprilie

Inconjurat de părinții consilieri de la Centrul eparhial, de părinții protopopi și de părinții stareți, a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierească la Mănăstirea „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din mun. Giurgiu, cu prilejul implinirii a 3 ani de la întronizarea Preasfinției Sale în demnitatea de Episcop al Giurgiului, dar și cu prilejul celuia de a doua hram al mănăstirii.

Luni, 6 aprilie

A prezentat ședința permanenței Consiliului Eparhial.

Martă, 7 aprilie

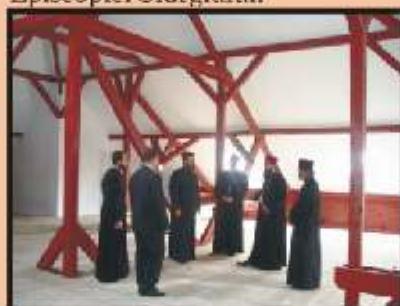
A avut program administrativ și a rezolvat o serie de probleme administrative împreună cu Preacucernicii părinți consilieri.

Miercuri, 8 aprilie

A primit în audiență preoți și credincioși din eparhie.

Joi, 9 aprilie

La aniversarea a trei ani de la întronizarea în scaunul episcopal de la Giurgiu, Preasfințitul Părinte Ambrozie, inconjurat de preacucernicii părinți consilieri, a efectuat recepția lucrărilor de la Centrul eparhial pentru copii și tineri „Sfântul Ioan Valahul” din incinta sediului administrativ al Episcopiei Giurgiului.

Duminică, 12 aprilie

A săvârșit Sfânta Liturghie Arhierească la Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului” din Giurgiu și a participat la procesiunea organizată cu prilejul praznicului „Întrările Domnului în Ierusalim”.

Luni, 13 aprilie

A prezentat ședința permanenței

Consiliului Eparhial, iar seara a săvârșit slujba Deniei la Mănăstirea Sf. M. Mc. Gheorghe din Giurgiu.

Martă, 14 aprilie

A săvârșit slujba Deniei la Mănăstirea Comana.

Joi, 16 aprilie

A primit la Reședința Episcopală Mănăstirea „Sf. M. Mc Gheorghe” din Giurgiu- pe Altățea Sa Regală Principale Radu al României. Cu acest prilej, a fost vizitată și Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului”, unde Preasfinția Sa, inconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a săvârșit slujba Deniei celor 12 Evanghelii.

Vineri, 17 aprilie

A săvârșit slujba Deniei prohodului Domnului la Catedrala Episcopală din Giurgiu și a rostit un cuvânt de învățătură.

Duminică, 19 aprilie

În Ziua Slăvitului praznic al Învierii Domnului, Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, inconjurat de un ales sobor de preoți și diaconi, a

săvârșit Sfânta Liturghie Arhierească la Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului” din mun. Giurgiu și a rostit cuvânt de învățătură.

Martă, 21 aprilie

La aniversarea zilei de naștere, Preasfințitul Ambrozie, Episcopul Giurgiului, a slujit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie la Mănăstirea Sf. M. Mc. Gheorghe din Giurgiu.

Miercuri, 22 aprilie

În ajunul prăznuirii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, încunjurat de părinți consilieri de la Centrul Eparhial, a săvârșit slujba vecerniei la biserică „Sf. M. Mc. Gheorghe” din Giurgiu, cu prilejul hramului acesteia și a rostit un cuvânt de învățătură.

Joi, 23 aprilie

În ziua prăznuirii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ocrotitorul Episcopiei Giurgiului, Preasfințitul Părinte Ambrozie, alături de Preasfințitul Părinte Iacob, Episcop Vicar de Russe, a săvârșit slujba de sfintire a bisericii parohiei Sfânta Maria din Giurgiu. După săvârșirea slujbei de sfintire, cei doi ierarhi, înconjurați de un ales sobor de preoți și diaconi și de sute de credinciosi, au mers în procesiune către Catedrala Episcopală „Adormirea Maicii Domnului” din Giurgiu, unde a fost săvârșită Sfânta Liturghie Arhierească.

Vineri, 24 aprilie

A săvârșit Sfânta Liturghie Arhierească la Mănăstirea „Delta Neajlovului” din com. Comana, jud. Giurgiu. Cu acest prilej, a acordat distinea „VREDNICIA VLĂSCLEANĂ” Peuv. Arhim. Irineu Iurașcu, Exarhul mănăstirilor din cuprinsul Episcopiei Giurgiului și starețul mănăstirii, pentru activitate îndelungată și deosebită, atât din punct de vedere pastoral-misionar, social-filantropic, cât și din punct de vedere administrativ.

Sâmbătă, 25 aprilie

Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, însoțit de PC. Pr. Buga Constantin Vicar

Administrativ, PC. Pr. Puslea Nicușor Consilier Administrativ, PCuv. Protos. Teodor Șerban Secretar Eparhial, PC. Pr. Adrian Cazacu Profesor la Seminarul Teologic «Teocrist Patriarhul» și PCuv. Protos. Macarie Șotârcă Starșul Mănăstirii Sf. Ioan Rusul din Slobozia, a săvârșit slujba de sfintire a noii clădiri a Ateneului Nicolae Bălănescu din Giurgiu.

Duminică, 26 aprilie

În Catedrala episcopală din Slobozia, cu hramul „înălțarea Domnului”, Preasfințitul Părinte Dr. Ambrozie, Episcopul Giurgiului, a participat la slujba de înmormântare a vrednicului de pomenire, Părinte Episcop Damaschin.

Luni, 27 aprilie

Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, a participat la Catedrala episcopală din Huși la slujba înmormântării vrednicului de pomenire, Părinte Episcop Ioachim Mareș.

Martă, 28 aprilie

A avut program administrativ și a rezolvat o serie de probleme administrative împreună cu Preacucernicul părinte consilieri.

Miercuri, 29 aprilie

A făcut parte din delegația Patriarhiei Române care a întâmpinat pe Aeroportul Internațional „Henri Coandă”, moaștele Sfântului Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului, aduse în România de o delegație din Grecia, condusă de Înaltpreasfințitul Pantelimon de Veria, Nausa și Kampania.

BISERICA "SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE" DIN GIURGIU

Biserica „Sf. M. Mc. Gheorghe” este așezată în partea de sud a orașului Giurgiu, în piața Sf. Gheorghe și după cum se menționează într-o inscripție de pe peretele interior al bisericii, a fost construită în 1838 prin contribuția credincioșilor din această parte a orașului. A fost terminată și sfintită la 23 aprilie 1841 când i s-a dat hramul „**Sf. Mare Mucenic Gheorghe**”, după cum reiese dintr-o însemnare existentă pe un evanghelier din 1843 și după cum se arată și din pisania de la Proscomidiar.

La început biserica a fost în formă de corabie, iar între anii 1936 -1937 a fost restaurată, adăugându-i-se cele două abside, devenind în formă de cruce. De asemenea, i se mai restaurează și pictura de pictorul Padină. Aceste lucrări sunt făcute din contribuția credincioșilor și prin osteneala Pr. Mihalache Cristea.

Biserica are caietul său sprijinat pe doi pilăstri de piatră, de formă rotundă. Pronaosul este despărțit de naos ca și

naosul de altar de patru stâlpi încadrati în zid.

Privitor la decorațiunile arhitecturale exterioare subliniem că biserica este înconjurată de jur împrejur sub streașină de un brâu de cărămidă în colturi.

În anul 1959 în timpul vrednicului de pomenire Părinte Patriarh Justinian pictura a fost spălată și refăcută prin anumite locuri de pictorul Firmlian Ciobanu prin contribuția preoților Eremia Iliescu, Eftimie Dumitru și Răzvan Ion.

Între anii 1979 și 1980 pictura a fost restaurată de pictorul Costiurin Gheorghie și s-a reparat exteriorul sub îngrijirea Pr. Burcea Niță și Daia Tudor.

În anul 1992 se introduce încălzire termică de aceasta ocupându-se Pr. Nicușor Puflea.

Începând cu anul 1993 Biserica Sf. Gheorghe devine patroana spirituală a orașului Giurgiu la sărbătoarea hramului participând însuși vrednicul de pomenire Părinte Patriarh Teocist, alături de un sobor de arhierei din țară și de peste hotare.

În urma cutremurului din 1990 biserica a suferit numeroase deteriorări la nivelul zidurilor, ceea ce a determinat efectuarea unor expertize de urgență. În urma acestor expertize și sub directa îndrumare a Pr. Nicușor Puflea, în anul 1994 s-au demarat lucrări ample de consolidare, zidire, subzidire, centuri de siguranță tiranți și adăugarea unui pridvor.

Lucrările de consolidare exterioară s-au finalizat în anul 2000 când au luat sfârșit și lucrările de acoperire în totalitate cu tablă atât a bisericii cât și a celor două corpuri de easă.

Tot atunci a fost instalată în partea de răsărit a bisericii o troiță adusă din Maramureș (Bârsana) a cărei valoare materială a fost suportată de câțiva enoriași și a fost săpată o fântână.

În primăvara anului 2001 pe cele două turle ale bisericii au fost montate două cruci din fibră de sticlă realizate de o echipă de oameni cu dragoste de cele sfinte.

Pe peretele din partea de vest a bisericii a fost aplicat un mozaic care îl reprezintă pe Sf. Mare Mucenic Gheorghe, ocrotitorul sfântului locaș și al întregului oraș.

În anul 2002 s-au demarat lucrările de decoperire a peretilor interioiri, s-au refăcut tencuielele interioare și au fost pregătiți peretii pentru a se începe pictura în tehnică frescă. Lucrările de pictură s-au finalizat în anul 2005 și au fost realizate de către Pictorul Prof. Achițenie Ion cu echipa sa, cu această ocazie, fiind restaurată și catapecasma.

Concomitent s-a construit un altar de vară și o hotă pentru lumânări. Pe peretele hoteli se pot observa trei scene luate în mozaic „*Dumnezeu Cel vechi de zile*”, „*Dreptul Judecător*” și „*Pogorârea la iad a Mântuitorului Iisus Hristos*”.

În anul 2005 Biserica a fost resfințită de către Mitropolitul Neofit de Russe (Bulgaria), Preasfințitul Părinte Sebastian, delegatul vrednicului de pomenire Părinte Patriarh Teocist și Înaltpreasfințitul Părinte Laurențiu Streza, pe atunci Episcopul Caransebeșului și un ales sobor de preoți.

În anul 2006 a fost restaurat mobilierul din biserică, strâniile și jilțurile arhierești iar în anul 2007 s-au refăcut cercevelele și s-au montat vitralii la fiecare geam.

Toate acestea s-au realizat datorită sprijinului nemijlocit al unor oameni de bună credință și a eforturilor depuse de **preotul paroh Nicușor Puflea** și a preoților slujitori: Cristea Gabriel Lori și Constantin Cristian Marius.

BISERICA "SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE"

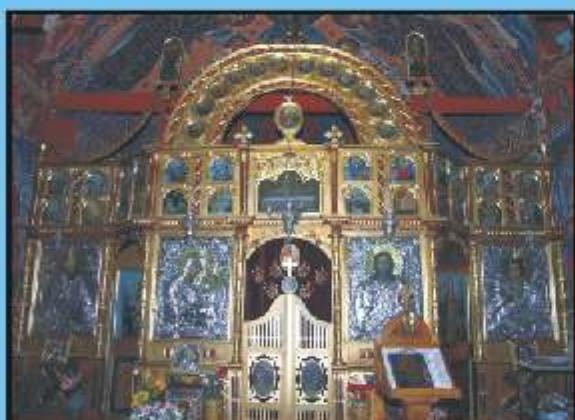
- imagini -

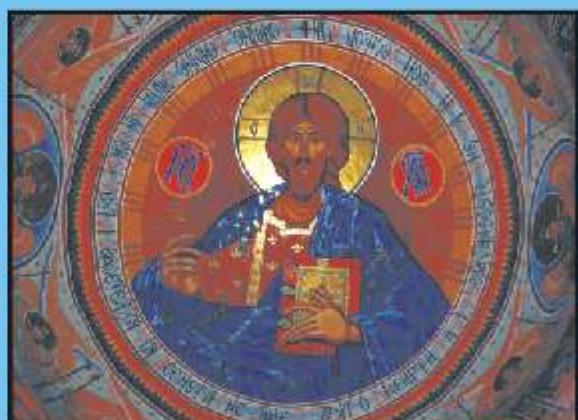
Pridvorul bisericii

Învierea Domnului

Catapeteasma

Pantocrator

Pisania de la proscomidiar în care sunt amintiți ctitorii

Pisania bisericii